1 page en langue française

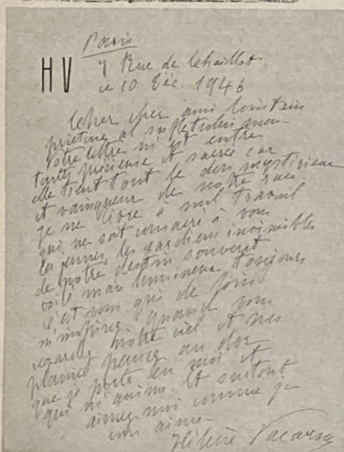
3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XIV, Nr. 97, sept.–noembrie 1966 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

Ultimul mesaj al Elenei Văcărescu

HV
Paris
7 Rue de Chaillot
ce 10 Déc. 1946

Hélène Vacaresco

Toamna 1946. Țara aluneca repede și sigur în noapte. Tânărul de 17 ani ce eram, cu pieptul umflat de elanuri, căuta orizonturi depărtate, mai pure. Atunci i-am scris Elenei Văcărescu. Nu-mi amintesc cuvintele dar bănuiesc, după două decenii, lava lor neîndiguită. Și poeta mi-a răspuns, vibrând la unison cu tinerețea mea căci se stingea la Paris în ianuarie 1947. Recitind astăzi acele rânduri regăsite îmi dau seama că ele erau adresate nu atât mie cât „păzitorilor de nebiruit ai destinului nostru". Fără vanitate, mă hotărăsc să dau la iveală acest testament.

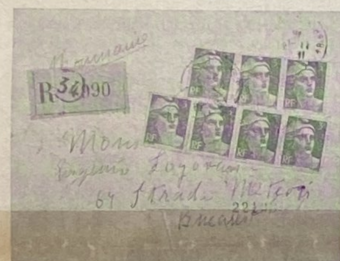
E. L.

Paris
7 rue de Chaillot
ce 10 décembre 1946

Cher cher ami lointain
prietene al sufletului meu,

Votre lettre m'est entre toutes précieuse et sacrée car elle tient tout le don mystérieux et vainqueur de notre race. Je ne livre à nul travail qui ne soit consacré à vous les jeunes, les gardiens invincibles de notre destin, souvent voilé mais lumineux toujours. C'est vous qui de loin m'inspirez. Quand vous regardez notre ciel et nos plaines pensez au dor que je porte en moi et qui m'anime. Et surtout aimez-moi comme je vous aime.

Hélène Vacaresco

O „cotitură" plină de consecințe

Este bine cunoscut faptul că tactica doctrinară comunistă prevede „cotituri" (ca să împrumutăm limbajul tehnic comunist) destinate a întări mișcarea comunistă, când nu este la putere (alianță cu socialiștii sau cu progresiștii catolici) sau regimul comunist, când partidul guvernează. In această privință, evidența expusă de Lenin în „Un pas înainte și doi înapoi", este suficientă pentru a ne scuti de ori ce citate. În cadrul acestei concepții de continuă tactică în desvoltarea puterii comuniste, se înscrie și integrarea tradiției naționale și a naționalismului istoric în patrimoniul ordinei comuniste. Este de datoria oricărui partid comunist la putere de a urmări cu atenție procesul de desvoltare al puterii comuniste în țară și de a marca momentele sale de slăbiciune sau de tărie, cu evenimente sau „cotituri" tactice destinate a aduce poporul și partidul cât mai aproape unul de altul, chiar când poporul a rămas și va rămâne fundamental anti-comunist (tolerarea unor sporadice acțiuni anti-semite).

Ceea ce presa de toate nuanțele salută ca manifestări de independență și naționalism în atitudinea guvernului român, nu este deci decât expresia normală a unei „cotituri" tactice. Partidul comunist din România a ajuns la momentul de maturitate, care după judecata conducătorilor lui, necesită o strângere mai nunațată a relațiilor poporului cu partidul. O asemenea „cotitură" nu poate decât să întărească ordinea comunistă în țară și ea este în fapt stagiul logic al unui oarecare „desghet" practicat cu mult tact și cu multă sgârcenie de către partid.

Acesta este cadrul politic al manifestărilor surprinzătoare de independență și de naționalism; acestea trebue să fie calculele și motivele conducătorilor partidului dacă mai sunt încă fideli dogmei lor.

Conducătorii comuniști din România se înșală însă, în ceea ce privește rezultatele „cotiturii". Ei se înșală, pentru că atâția ani de dogmatism politic îi împiedecă să înțeleagă istoria poporului român fără prejudecată și fără credință pătimașe. Când „cotitura" a fost decisă, un mic detaliu a fost trecut cu vederea: **naționalismul român a fost și este fundamental anti-rus.** Este un aspect caracteristic națiunei române și el se explică prin latinitatea Românilor și prin conștiința europeană a acestui popor. Anti-rusismul său a fost și este ceva mai mult decât ura stupidă de strein, **acest anti-rusism a fost întotdeauna o formă de rezistență europeană contra presiunei de extindere a Rusiei către apus.**

Ceea ce se întâmplă, în plus, această „cotitură", deslegând naționalismul românesc și anti-rusismul său inevitabil, restitue, tot inevitabil, România, așa cum este ea astăzi, orizonturilor sale europene. Cum naționalismul român este o manifestare endemică și europeană în același timp, aceasta înseamnă că pe măsură ce naționalismul român se liberează de cătușele sale, țara întreagă și poporul se apropie implicit de dimensiunile politice și economice europene. „Cotitura" se prezintă deci din punct de vedere politic, plină de consecințe neprevăzute poate de conducătorii comuniști din România. Ea poartă protuberanța anti-rusă ca un fenomen inevitabil care însoțește întotdeauna naționalismul român, și începe în același timp procesul de restituire a țării, leagănului tradițional european. Aceasta înseamnă pur și simplu, începutul procesului de desintegrare treptată a comunismului în România. Poate că responsabilii comuniști își închipuie că le va fi cu putință să restitue Europei o Românie comunistă care va rămâne comunistă; aceasta pare să fie poziția lor doctrinară indicată de manifestările observate până în prezent, și în acest caz, ei se înșală din nou. De mulți ani, Rusia a integrat comunismul în condiția rusească și prin acest efort istoric, ea a reușit să excludă comunismul din spiritul european. Atitudinea anti-rusă în general, este de mult însoțită de atitudinea anti-comunistă și ceea ce li se opune amândoura este spiritul european bazat pe concepția națională a patriilor unite pe un fond comun al tradiției patrimoniului european, patrimonii la care Rusia a încetat să contribue din ziua în care ea a început opera gigantică de rusificare a comunismului.

Pentru România problema desintegrării comunismului este pusă; porțile sunt deschise la cărarea strâmtă și nesigură care duce înapoi spre Europa, de unde comunismul a smuls-o. „Cotitura" inaugurată de conducătorii comuniști are o singură calitate din punct de vedere comunist: ea trebue făcută pentru simplul motiv că ordinea comunistă din țară avea nevoe de ea, pentru a se menține, pentru a evita anchilozarea stalinistă și pentru a încerca de a se întări în caz de succes. Anti-rusismul ei inevitabil și procesul implicit de restituire a țării dimensiunilor ei europene, sunt elemente specifice complexului istoric și politic român. S'ar putea oare să credem că responsabilii comuniști nu se înșală în privința naturei acestei „cotituri" și a consecințelor ei, și că de bună voe vor urma cursul restituirei însoțit de procesul direct proporțional al desintegrării ordinei comuniste? **Nu credem că acești oameni sunt atât de mult români și așa de puțin comuniști pentru a le atribui buna credință.** Noi credem că ei se înșală odată mai mult în scurta istorie a puterii lor; ei sunt astăzi ca și eri victimele propriei lor dogme. Falșa interpretare a istoriei poporului român și neînțelegerea condiției politice și sociale europene, îi plasează în acest moment într'o poziție crucială: au nevoie de o „cotitură" tactică și speră numai că procesul de integrare a naționalismului român în ordinea comunistă, va fi mai rapid decât creșterea anti-rusismului. Reușind, așa cum poate că sunt siguri, ei vor avea mai multă forță pentru a înăbuși și reduce la proporții acceptabile, anti-rusismul român, înainte de a fi prea târziu.

In ceea ce ne privește, noi știm că începutul este făcut: procesul desintegrării comunismului din România a fost început de comuniști și din cauza nevoilor urgente ale ordinei comuniste. Marx a spus printre altele un mare adevăr istorico-social când a învățat pe comuniști că în sânul fiecărei ordine sociale se găsesc germenii distrugători ai acelei ordine. Până în prezent comuniștii au crezut că acest adevăr se aplica numai capitalismullui: Stalin le-o garantase, dar în zilele noastre, noi stim că chiar comuniștii au descoperit că Stalin n'a avut întotdeauna dreptate. Capitalismul a încetat de mult de a fi capitalismul lui Marx, Lenin și Stalin; burghezia moșierească a dispărut din Europa burgheză și liberă iar burghezia industrială și financiară a creat de mulți ani sistemul social-economic de „bună-stare" (Welfare State, l'Etat de bien-être, etc.) ca instituție de Stat invidiată de toate statele comuniste, Rusia ne făcând nici ea excepție; proletariatul acestei Europe burgheze dar libere, se găsește angajat într'o luptă acerbă dar nu pentru a ajunge a cumpăra cu salariul

(urmare în pag. 2)

Ei sunt cu noi...

A fost să fie, ca în anul acesta exilul nostru să piardă, între alții, două personalități de frunte, două individualități de aleasă categorie socială și intelectuală: profesorii Ion Protopopescu și Gheorghe Cârsteanu.

Deși ei n-au avut o activitate răsunătoare pe linia de luptă contra încercării haine de satanizare a neamului nostru, valoarea intrinsecă a scrisului, faptelor și credinței lor se va însemna la loc de seamă în istoria acestor două decenii trăite în suferință, cu răbdare și speranță.

Stăruința lor în cadrul nevoilor spirituale și materiale ale exilului nu s-a terminat decât în fața morții neînduplecate. Dramatica învăluire și înlănțuire a poporului român le-a deschis o rană ce s'a adâncit tot mai mult cu opresiunea și cu proletarizarea integrală a celor de-acasă. Au știut însă să suporte această rană cu demnitate și cu abnegație.

Despre profesorul Ion Protopopescu se va scrie, îndată ce timpul va oferi un pic de răgaz.

Acum, câteva cuvinte despre acel mai decurând dispărut trupește dintre noi, câți am avut cu el o legătură de prietenie și de frăție, câți l-am prețuit și-l prețuim, nu numai prin ce rămăsese din el după atâta îndurare prin spitale și în afară de ele, ci și prin ce a însemnat în societatea noastră acest om mic de statură, dar înalt ca suflet. Poate că n'a fost înțeles îndeajuns pe ici și pe colo, dar asta nu este vina lui – noblețe înăscută – ci păcatele noastre, care ne trag la fund și nu ne lasă să ne ridicăm la înălțimea timpului acesta blestemat, ca să fim una cu durerea neamului întemnițat.

Profesorul Gheorghe Cârsteanu a murit, dar sufletul său, rămas întreg din vremea tinereții și a vieții studențești până la capătul zilei de 15 octombrie 1966, este pretutindeni, așa cum pretutindeni s-a mișcat în ultimul timp, fără zăbavă și fără cârtire, ca să mângâie și să aline suferința altora.

În viața sa, el n'a fost un animator de mase, dar când vorbea și felul cum vorbea, când era student sau mai târziu ca profesor, determina masa să meargă către ținta ce lumina inimei lui o descoperea, realizând în felul acesta ideea ce se concretizase din clocotul sufletului său.

Astfel a putut aduce el la îndeplinire una din acele multe svâcniri de conștiință, când, în calitate de președinte al societății academice Arboroasa, în 1919, a putut preda Directoratului de resort dela Cernăuți teatrul orășănesc, a cărui direcție refuza cu încăpățânare ideea de Stat Român și continua să rămână „instituție particulară". Gheorghe Cârsteanu a ocupat într'o bună zi clădirea teatrului cu studenții pe care îi avea la îndemână și, în ordine desăvârșită, a arborat drapelul tricolor pe frontispiciul clădirii; apoi, cu eleganța ce l'a caracterizat toată viața, a concediat personalul ce se găsea înlăuntru și a invitat autoritatea competentă să ia în primire clădire, arhivă și tot ce ținea de instituție, ca lumea să poată spune din acel moment: avem teatru național la Cernăuți.

La Societatea Arboroasa, ca și la celelalte – după tradiția noastră de atunci, la Cernăuți, apoi și la Iași – președinții și foștii membri continuau să rămână alături de acei activi nu numai nominal ci și de fapt. Gheorghe Cârsteanu, după terminarea studiilor, a avut mai departe inițiative, a coordonat acțiuni și a condus lucrări; a fost animatorul și înfăptuitorul propriului său gând, acela de-a se ridica poetului Mihai Eminescu un bust în ograda Mânăstirii Putna, la umbra mormântului lui Stefan cel Mare, în amintirea congresului studențesc dela 1871, ce s'a ținut în acel loc. Președinte al societății academice Arboroasa era atunci Tudose Popescu, care a îmbrățișat ideea și a muncit din greu alături de tânărul profesor Gheorghe Cârsteanu, cel care s'a sbătut mult ca planul său să devină o realitate. Și bustul lui Eminescu, operă a sculptorului Oskar Hahn, a fost desvelit în prezența principesei Ileana, a reprezentanților guvernului și a unei mulțimi impresionante de oaspeți veniți din toată țara. Sarcina de a rezolva problema materială, înainte și după serbare, precum și costul monumentului, i-a revenit numai profesorului Gh. Cârsteanu.

Pe soclul monumentului – e bine să nu uităm – au fost săpate în piatră versurile din Doina lui Eminescu:

„Cine-a'ndrăgit străinii,
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia
Si neamul nemernicia!"

Versurile acestea au fost mai târziu cenzurate și literile scrijelite „din ordin superior"; iar soclul netezit cu o pastă, ca să nu se mai cunoască ce a mai fost pe acolo . . .

Profesorul Cârsteanu și-a făcut datoria, de pe catedra liceelor unde a fost dascăl și în funcțiunea de secretar general al Universității din Cernăuți, cu răspundere față de lege și cu scrupule față de conștiința sa.

La urmă, ca delegat al guvernului cu repatrierea Germanilor din Bucovina, a salvat la timp sute de familii între cele două invazii comuniste.

La Berlin, a fost secretar al Institutului român de sub conducerea profesorului Sextil Pușcariu și apoi, după plecarea în țară a acestuia, locțiitorul lui. Aici, ca și peste tot locul, s-a achitat în mod conștiincios de obligațiile ce-i reveneau; nu a putut însă salva – așa cum a vrut s'o facă – biblioteca și averea Institutului, pe seama refugiului, din lipsă de sprijin din partea autorităților germane și din pricina tragediei pe care o trăia Berlinul la epoca aceea.

Curățenia sufletească, munca dezinteresată, grija de a face numai bine, strădania permanentă a profesorului Cârsteanu sunt calități ce nu le vom mai întâlni. Acei care l'am cunoscut, care i-am simțit căldura sufletului său și îmbrățișarea ochilor săi de atâtea ori în lacrimi, îi vom păstra nu numai amintirea formală a numelui, ci îi vom releva mereu faptele și ținuta, cu respectul cuvenit caracterului său cinstit.

Vasile IASINSCHI

Acest ziar este un ziar național. El apără poziții românești și nu interese particulare de clan politic. Atacat de comuniști cum nu a fost atacat nici un alt ziar din exil, având de înfruntat tot felul de conspirații și de încercări de torpilare, Stindardul a fluturat și flutură mereu pe meterezele neamului. Ajutați-l!

SCOLII

Maiorescu, Shakespeare şi patriotismul.

Pentru a justifica teoria ad hoc după care „patriotismul nu este materie de artă" — şi în care şi-au găsit metania xenofilii născuţi în România, de ieri şi de azi, dela silfide, caiete, prodroame, arabescuri şi alte moftografii — Titu Maiorescu scria în 1885: „Există în toate dramele lui Corneille un singur vers de patriotism francez? Este în Racine vreo declamare naţională? Este în Molière? Este în Shakespeare? Este în Goethe?"

Mai întâi, Corneille n'a scris **drame** — creaţie a romantismului — ci **tragedii;** termenii sunt separaţi de o prăpastie doctrinală şi de „bătălia lui Hernani". Apoi, cu greu am putea imagina tirade „de patriotism francez" când eroii se numesc Le Cid, Rodogune, Sertorius, Polyeucte, Bérénice, Andromaque, Ester, Athalie, etc. Cel mult poate fi vorba de patriotism spaniol, roman, hellenic ori ebraic. Estetul dovedeşte doar, arogant, că n'a auzit de monologul Sabinei în actul I din **Horace: Je suis Romaine, hélas, puisque Horace est Romain!**, în care toate

> **„Misiunea lor (a Domnitorilor) era să apere ţara şi creştinătatea; cele mai multe a lor războaie au fost defensive în politică, deşi ofensive ostăşeşte."**
>
> **NICOLAE BĂLCESCU**
>
> („Puterea armată şi arta militară de la întemeierea Principatului Valahiei până acum")

problemele apartenenţei la două patrii sunt clar enunţate. Pe Molière să-l lăsăm în pace căci argumentul e gratuit: patriotismul n'are rost în desaga lui Scapin, în caseta lui Harpagon, în crinolina Philamintei ori în clistirul doctorului Purgon. Neserios este şi raţionamentul omului din secolul XIX care „dovedeşte" că scriitorii Regelui Soare n'au fost Mazzinieni! Despre Goethe nu sunt competent să mă pronunţ. Voi scrie însă despre ce mă pricep: Shakespeare. Divinul Brit îmi e tovarăş din vremea studenţiei şi volumul operelor sale complete, cumpărat la Viena în decembrie 1950, m'a însoţit pe toate drumurile Europei. Traducerile de mai la vale sunt ale mele, căci nu am la dispoziţie singurele care contează — ale lui Dragoş Protopopescu — Shakespearonomia tovarăşei „Vera Calin" nu mă interesează; dl. Ierunca" însă poate s'o treacă 'la „război": ar fi păcat să lipsească în pestriţul mosaic, de lângă Haupt, editorul lui Lenin, căci şi dumneaei mi-a otrăvit tinereţea cu studiul obligatoriu al opului „Problems of Leninism".

Există dar la Shakespeare **un singur vers** de patriotism englez? Pentru a răspunde la întrebare trebuie, în prealabil, să eliminăm din discuţie — ca şi în cazul lui Corneille şi Racine — piesele cu subiect străin, şi numărul lor e considerabil. Acţiunea se petrece la Roma pentru **Titus Andrionicus, Coriolanus, Julius Caesar, Antonius şi Cleopatra. Hamlet** se desfăşoară în Danemarca, **Comedia amăgirilor** la Ephes, **Munca irosită a dragostei** în Navarra, **Visul unei nopţi de vară** la Athena, **Othello** şi **Neguţătorul** la Veneţia, **Mult sgomot pentru nimic** la Messina, **Cum vă place** în pădurea Ardenilor, **Îmblânzirea scorpiei** la Padova, s.m.d. Singurele materiale demne de investigaţie rămân deci dramele istorice engleze, în care nu ştiu ce să aleg atât de abundente sunt exemplele care confirmă întrebarea de mai sus.

John of Gaunt, duce de Lancaster, pronunţă în **Regele Richard II** (act II scena I) cel mai avântat elogiu al pamântului britanic, pe care îl ştie pe dinafară orice şcolar englez:

Acest tron domnesc de regi, această insulă cu sceptru,
această ţarină de glorii, scaun al lui Marte,
acest nou Eden, aproape Rai,
acest meterez de Natură clădit sieşi
contra bolesnei şi a războiului ghiară;
acest neam ferice de bărbaţi, această lume mică;
această piatră scumpă încrustată'n marea de argint,
care o apără asemeni unui zid,
ori şanţ, în jurul unei case,
împotriva lăcomiei altor ţări mai puţin norocite;
acest petec binecuvântat de glisă, acest regat, această Anglie,
această doică, sân ce-a odrăslit atâţia regi,
temuţi de-ai lor, falnici prin nume şi-a lor faptă,
acasă ori departe —
în slujba crucii şi-a cavaleriei drepte,
în mijlocul jidovimii încăpăţânate,
pentru mormântul rascumpărătorului lumesc binecuvântat fiul Mariei, —
această ţară cu inimi scumpe, scumpă, scumpă ţară,
pentru a ei faimă 'n lume, scumpă,
e astăzi la mezat — mor când rostesc aceste vorbe —
e dată cu chirie, ca ogorul de pârloagă.
Anglia, încinsă de marea triumfală,
cu ţărmuri tari de stâncă ce resping
atacul hain al aposului Neptun — o încinge azi ruşinea,
cătuşele-s cerneală şi putrede hrisoave:
această Anglie — stăpâna altora —
ajuns-a propria sa roabă.
Ah! dacă acest blestem odată cu viaţa-mi ar pieri
ferice aş întâmpina apropiata-mi moarte!

Referindu-se la sângeroasele războaie civile ale „celor două roze" (Shakespeare, cu buna sa cultură clasică, reflectă toată oroarea Antichităţii faţă de luptele fratricide) Philip Faulconbridge încheie astfel drama **Regele John** (act V, scena 7):

La picioarele trufaşe ale cuceritorului
această Anglie nu s'a plecat vreodată
şi-n veci nu se va frânge,
decât doar dacă ea pe sine se va lovi.
Acum când ai ei principi şi-au venit în fire
lumea întreagă se poate năpusti asupră-ne 'narmată până'n dinţi,
o vom zdrobi; nimic nu ne va'ninge la căinţă.
Ci numai Anglia să fie sieşi tare în credinţă.

Înaintea bătăliei dela Harfleur, **Regele Henric V** îşi îmbărbătează astfel compatrioţii (act III, scena 1):

— Înainte, înainte, voi nobili englezi,
cu sânge din părinţi oţeliţi în lupte,
părinţi care, asemeni unor Alexandri,
s'au războit aici din zori la asfinţit,
cu sabia goală — căci alt temei n'aveau.
Nu fiţi nedemni de a voastre mame, ci dovediţi
că acei pe care îi numiţi părinţi
în adevăr v'au odrăslit!
Ci fiţi exemplu celor cu sânge mai greoi
şi arătaţi-le să lupte! — Iară voi, bravi răzeşi,
cu mădularele plămădite-n Anglia, arătaţi aici
flacăra ogoarelor voastre; şi vom jura
că sunteţi demni de seminţia voastră; nu nu mă'ndoiesc
căci nimeni dintre voi nu e sărman şi gol
ca 'n ochi să nu-i străluce măreţia.
Staţi ca ogarii chefnind în ţiitori,
gata de goană. Vânatu-i ridicat.
Adulmecaţi. Pe ei,
strigând „Domnul cu Harry, Anglia şi Sfântul Gheorghe!"

Mă opresc aici căci nu am intenţia să fac un studiu despre patriotismul lui Shekespeare, care — probabil — a fost scris de mult. Citatele de mai sus ajung însă pentru a dovedi că Maiorescu făcea afirmaţii după ureche. Cum rămânem însă cu teoria când baza documentară e anulată? Un cercetător prob este obligat să renunţe — **recunoscând public** — la o ipoteză de lucru care nu este verificată de fapte. Nu e cazul elefanlului sacru al „Junimii": teoria sa aeriană a continuat să fâlfâie — aripă fără corp — **ba a făcut** şi pui prin parthenogeneză. Iar când, în 1906, s'a prezentat cazul Goga — care reprezenta concedierea definitivă a „doctrinei" — estetul nu s'a încurcat în forme. A făcut un raport favorabil în vederea atribuirii premiului Academiei, raţionând cam ca Conu' Iancu: poezie patriotică nu poate fi — dar este!

Iat dece — eu unul — rămân la portretul trasat în 1871 cu vitriolic adevăr de către B. P. Hasdeu: „d-l Titu-Liviu Maiorescu personifică tot ce-i mai anti-naţional într'o păcătoasă unire cu tot ce-i mai anti-democratic!"

E. LOZOVAN

O „COTITURĂ" PLINĂ DE CONSECINŢE

(urmare din pag. 1)

său produsul muncii sale, aşa cum Marx il îndemna acum o sută de ani, **ci pentru a obţine cât mai multe portofolii ministeriale, cât mai multe decoraţii şi chiar titluri de nobleţe, acolo unde mai este o monarhie.** Din contră, comuniştii au rămas la nivelul comunismului lui Marx, Lenin şi Stalin, o formulă învechită şi reacţionară ,o formulă care era bună în secolul al XIX-lea pentru a promite golanilor o mizerie mai omenească. „Cotitura" de azi din România, este şi ea o încercare dogmatică, o încercare desperată de a salva un sistem prea bătrân pentru acest secol; aşa zişii maeştrii revoluţionari din secolul trecut şi dela începutul acestui secol, se tem să facă propria lor revoluţie şi speră să menţină în viaţă puterea comunistă prin „cotituri", o practică derizorie ce era dragă capitaliştilor din'naintea sistemului de „bunăstare".

C. MICHAEL-TITUS

AL X-lea CONGRES AL SOCIETĂŢII ACADEMICE ROMANE

În anul acesta Salamanca a găzduit cea de a zecea sesiune a SAR. Pentru a da cititorului o viziune exactă a acestei importante manifestaţii mă simt mai întâi obligat să subliniez atmosfera de aleasă ospitalitate de care am fost înconjuraţi din partea autorităţilor spaniole. Sinceră cordialitate a contribuit la întărirea legăturilor ce unesc Spania şi România.

Lucrările congresului s'au desfăşurat în amfiteatrul Vitoria al vechei Universităţi, şi numai descrierea acestui măreţ templu al culturii spaniole ar ocupa coloane întregi. E demn de relevat înaltul nivel ştiinţific al acestei confruntări; mă refer în special la dezbaterea cu caracter religios prezidată de Mgr Octavian Bârlea şi la care au participat Mircea Eliade, George Uscătescu, Vasile Zăpârţan, Marcello Camillucci. Tema generală, inspiratoare a comunicărilor, a fost „Romanitate–Românism–Hispanitate". Pe marginea acesteia a vorbit, analizând situaţia română şi spaniolă, d-na Antoaneta Bodisco. Dl. C. Drăgan a formulat urări pentru crearea unei Europe dela Brest la Bucureşti. O viziune diferită a României — aşa cum ea apare din relaţiile ruso-române — a fost prezentată de dl Ion Raţiu. Iar dl Cornel Crişan s'a ocupat de unele aspecte ale descreşterii natalităţii în România actuală. Dl. Mircea Popescu a prezentat un argument pur filologic, menit să spulbere anumite îndoieli. Dl. Enrico de Nicolo a oferit o paralelă de fină analiză istorică intitulată „România şi Spania, frontiere latine ale civilizaţiei". Intervenţia prof. Ruggero Ruggeri, pe tema: „Romanitate şi romanicitate" a fost de natură strict filologică.

Comunicările cu caracter istoric au oferit un cadru larg — epoci şi oameni reprezentativi ai României. Iată evocate figura lui Traian (Mario Sertoli, Mariano Batti, Petru Iroaie), contactele comerciale dintre Pisa şi ţările române (Gino Benvenuti), înflăcărata prezentare a faptelor de arme din prima parte a războiului anti-bolşevic, săvârşite de armatele române III şi IV. (Ion V. Emilian).

În cadrul secţiei literare, Marcello Camillucci l-a evocat pe Miguel de Unamuno, iar T. Onciulescu s'a ocupat de „Soarta lui Cervantes în România". Concisă dar bogată în idei a fost comunicarea lui Wilhelm Giese despre formulele introductive din poveştile române şi spaniole.

Pentru spectatorul străin întâlnirea dela Salamanca are o semnificaţie deosebită; ea dovedeşte nobila străduinţă a intelectualilor români în exil care — simţindu-se sufleteşte aproape de operele fraţilor de departe — continuă cu scrisul şi cuvântul lor la mântuirea fizică şi morală din ghiarele unei tiranii care durează de atâta timp. Prezenţa românească la Salamanca posedă însă şi alt tâlc adânc: **Spania şi România au fost investite faţă de LATINITATE cu o responsabilitate gravă şi egală — prima în ţările latino-americane, a doua în Europa orientală.**

Luciano PASCUCCI

> **„Era brav atunci românul... Patrie şi independenţă nu erau vorbe deşarte pentru dânsul. Se lupta cu bărbăţie, căci se lupta pentru, pământ şi vatra sa... O vorbă şi ţara era în picioare; şi trebuia să triumfe, căci poporul se lupta pentru independenţa lui."**
>
> **NICOLAE BĂLCESCU**
>
> („Trecutul şi prezentul")

STINDARDUL VA SCOATE MAI MULTE SERII DE CĂRŢI POŞTALE ILUSTRATE

La îndemnul unui număr foarte mare de compatrioţi, am luat hotărârea să edităm o istorie ilustrată a participării româneşti la războiul anti-bolşevic. Suntem în posesia materialului fotografic necesar, precum şi a unui număr destul de mare de hărţi şi de crochiuri. O asemenea lucrare va costa însă foarte scump. Pentru acoperirea cheltuielilor, vom scoate mai multe serii de cărţi poştale ilustrate reprezentând simboluri, drapele, stindarde, uniforme şi costume populare româneşti. Prima serie, în toate culorile, executată după cea mai nouă tehnică germană, va apare spre sfârşitul acestui an sau, cel mai târziu, în prima jumătate a lunii ianuarie 1967.

Dar şi aceste cărţi poştale vor costa destul de scump: 1200 DM doar clişeele pentru 4 subiecte alcătuind prima serie. Suntem însă siguri că aceste cărţi poştale vor afla amatori şi printre străini. Preţul de vânzare pentru o serie de 4 bucăţi va fi de 3,20 DM. Comenzile mai mari de 100 bucăţi vor beneficia de o reducere de 25%. Pentru organizaţiile româneşti din exil care vor comanda mai mult de 1000 bucăţi reducerea va fi de 40%, aceste organizaţii având astfel posibilitatea să revândă aceste cărţi poştale la preţul stabilit de noi, adică la preţul de 3,20 DM pentru o serie de 4 bucăţi.

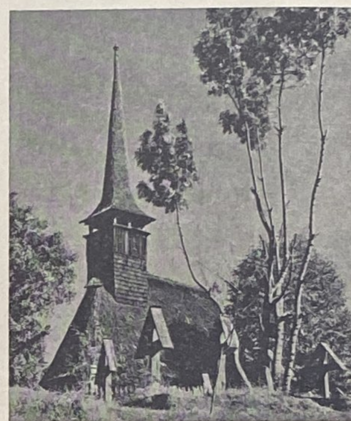
După apariţia primei serii, care va constitui un adevărat test pentru punerea în aplicare a întregului plan, prietenii noştri sunt rugaţi să ne comunice ce cred despre aceste cărţi poştale şi să ne facă propuneri pentru seria următoare.

În ziua de 18 noiembrie 1966 a încetat din viaţă la Innsbruck
Comandorul aviator
TRAIAN MUREŞANU

Fiu de preot unit din judeţul Mureş, sublocotenent în 1919, pilot şi unul dintre cei mai emeriţi tehnicieni ai aviaţiei noastre militare, după ce a participat la operaţii aeriene în prima fază a sfântului nostru război anti-bolşevic, Comandorul Traian Mureşanu a fost trimis în Germania în calitate de comandant al celor 2500 de ofiţeri, subofiţeri şi elevi trimişi la cursuri de specializare, exercitând această comandă cu mult tact şi cu dragoste de adevărat părinte. După capitularea dela 23 august 1944 şi în anii cei grei de exil, Comandorul Traian Mureşanu a fost pentru noi toţi personificarea demnităţii ofiţerului de elită şi a omului de desăvârşit caracter.

În faţa mormântului lui din cimitirul din Pradl, îngenunchiem şi plecăm stindardul nostru pentru un ultim salut.

MIHAI VITEAZUL ŞI SPANIA

Asupra unor lucrări prezentate la congresul Societăţii Academice Române, congres care a avut loc la începutul lui Octombrie 1966 la Salamanca, noi vom reveni. Deocamdată am publicat aci impresiile d-lui Luciano Pascucci, tânăr cercetător italian, care dealtfel a dat citire, în cadrul acestui congres, unui foarte interesant studiu despre José Antonio Primo de Riviera, fondatorul Falangei, studiu al cărui autor este domnul profesor Vittorio Vettori (Pisa).

Trebue însă din capul locului să spunem că participanţii la congres au fost viu impresionaţi de comunicarea pe care a făcut-o, în limba spaniolă, domnul Alexandru Randa: **Miguel y Valiente y España** (Mihai Viteazul şi Spania), pe baza unor documente necercetate până acum de istoricii noştri.

Tot astfel, merită a fi menţionate lucrările dlor: Radu Enescu, Mihai Korne, Nicoară Beldiceanu Emmanuel R. Bogdan şi C. Michael-Titus.

După conferinţa ţinută de dl. Ion V. Emilian, dl George Uscătescu a cerut înfiinţarea unei secţii de istorie militară şi de istorie a războiului din Rusia, război la care trupele române au participat masiv, dând dovadă de eroism şi aducând mari jertfe.

STUDII PORTUGHEZE DESPRE SUBVERSIUNEA COMUNISTĂ

În Angola, în Guinea, în Mozambic şi în celelalte provincii de peste mări, Portugalia apără poziţii europene, cu tenacitate şi sprijinindu-se pe valoroasele ei trupe, pe cât de viteze pe atât de bine instruite în lupta împotriva subversiunii comuniste.

În afară de cadrele militare, la Lisabona şi în alte centre metropolitane sunt pregătiţi pentru a face faţă acestei subversiuni toţi acei chemaţi să ocupe posturi în administraţie, în învăţământ etc.

Un rol foarte important în această privinţă îl are Institutul de Studii Sociale ale teritoriilor de peste mări din Lisabona, institut condus de profesorul Gonçalves.

Într'un număr viitor vom scrie mai mult despre acest institut. Deocamdată ne limităm să anunţăm două lucrări recent apărute în editura lui: **Fundamentos de uma politica de subversao africana** (Polibio Fernando Amaro Valente De Almeida) şi Subversao e Contrasubversao (fără indicaţia autorului, n-rul 62 din această colecţie).

> **„Deci şi acest neam românesc până au fost dragoste în mijlocul lor, Dumnezeu încă au fost cu dânşii că nu i-au călcat pe dânşii alte limbi străine, ce au făcut multe vitejii şi au trăit în bună pace."**
>
> **RADU GRECEANU**
>
> (Cronica din 1707)

Generația tânără și comuniștii

de Nicolae Șofran

„. . . Nimeni nu mai poate crede acum că împărățiile vor putea face (ceva) pentru noi, ci numai revoluția generală. Cu riscul de a fi priviți ca anarhiști de cabinete, **trebue să arătăm că ele ne-au dovedit că nu mai putem aștepta nimic de la dânsele,** ci din revoluție numai . . . Trebuie numai ca în lucrările noastre să punem dignitate, tact, măsură, **să ne mărginim a ne pregăti poporul, fără a căuta a ne trâmbița prin jurnalele străine înainte de vreme . . .“**

NICOLAE BALCESCU

(Scrisoare adresată, din Paris, la 16 octombrie 1850 lui Ion Ghica)

Comuna mea natală, căreia i se spune astăzi Dudeștii Vechi, se află la 76 km depărtare de Timișoara, la jumătatea drumului între Sânnicolaul Mare și frontiera Jugoslaviei. Din cele ce povestesc cei mai bătrâni și judecând după casele țăranilor construite cu zeci de ani în urmă, judecând după grajdurile și pătulele astăzi goale, Beșenova Veche, cum i se spunea înainte, a fost comună înfloritoare, comună bogată și fericită. Mie însă mi-a fost dat să gust și să simt, pe propria mea spinare, altă „fericire“, aceea de care avem cu toții parte în țară de când, după cum pretind comuniștii, „stăpân pe toate este poporul“, de când ne-am scuturat de „jugul fascist“ și de regimul „burghezo-moșieresc“. La 23 august 1944 când, tot după cum spun și pretind comuniștii, s'au arătat „zorile adevăratei fericiri“, **eu nu aveam decât trei ani.** Nimeni nu mă poate acuza că am fost exploatator sau că am militat în vreun partid burghez sau în vreo organizație fascistă. Am crescut sub regimul actual, am cunoscut acest regim sub toate fețele lui, am văzut sărăcia lucie care este pecetea tuturor satelor de când oamenii sunt obligați să muncească pentru alții, la îndemnul vătafilor și sub amenințarea bătei și a pușcăriei, am văzut copacii uscându-se și casele jupuite de tencuială, am văzut oameni infometați murind pe ogoare și pe alții murind în temnițe, am văzut spitale pline de tuberculoși, am văzut mizeria și mi s'a umplut sufletul de revoltă. Am plecat, trecând frontiera pe furiș, în miez de noapte, după ce plătisem cu ani de închisoare alte două încercări neizbutite . . .

Iată povestea mea!

Eram în clasa treia primară și nu voiam în ruptul capului să mă fac pionier. Invățătoarea **Penceva,** venită din Bulgaria să-i învețe carte pe copii din Beșenova Veche, m'a pălmuit și m'a pârât apoi tatălui meu, membru de partid și frate cu unul dintre cei mai fanatici comuniști din comună. Tata m'a bătut și el, iar „unchiul“ a fost de părere că trebue să primesc o educație specială. Deaceea, la terminarea cursului primar, când abia împlinisem 11 ani, am fost trimis să muncesc la colectiv. Din prima zi, responsabilul ne-a spus la toți că, dacă îndeplinim norma, primim un steag roșu. Auzind aceasta, un colectivist a exclamat: „De-acum o să mâncăm steaguri, fraților!“ Repartizat la brigada întâia, mi-am dat imediat seama ce înseamnă munca în brigăzi și ce randament poate da o asemenea muncă. După prezentarea pentru lucru, trei ceasuri dura împărțeala pe echipe și distribuirea „sarcinilor“. Brigadierul desemna pe acei care urmau să se ducă la săpatul porumbului, la plivit și la arat, dar imediat ce unul auzea ce trebue să facă în ziua aceea, răspundea „n'am sapă“, sau „mă duc acasă să aduc unelte“, iar altul „caii mei sunt prea slabi și nu pot trage în ham la arat“ . . . Când auzea una ca asta, zootehnicianul, pentru că avem și din ăștia la colectiv, rostea mereu aceiași formulă: „calului trebue să-i dai apă, paie și bătaie. Partidul ne dă tractoare!“ La locul de muncă, colectiviștii nu se duceau cu tractoarele partidului, ci cu propriile lor căruțe, trase de bieții cai. Pe vremea aceea mai erau cai în comună. Astăzi nu mai există cai în Dudeștii Vechi. La locul de muncă, cearta continua și câte odată degenera în bătaie, aceasta pentru motivul că nu fiecare om muncește la fel, unul mai repede, altul mai încet, unul nu plivește buruienile, iar altul face doar act de prezență . . . Ce să spun, toamna, la cules, buruienile erau mai mari decât porumbul . . . De-atunci mi-am dat seama cât de mare este deosebirea între „agricultura socialistă“ și cea individuală. Pe vremea aceea, nu toți locuitorii din comună intraseră în colectiv. Mai erau gospodării individuale. Ți-era mai mare dragul să privești ogoarele „individualilor“ care nu dispuneau de tractoare și care cultivau pământul cu cai tot atât de prăpădiți. Țăranii „individuali“ munceau însă cu drag și cu spor, pentru că munceau pentru ei, fără să fie mânați dela spate de șefii de echipă și de brigadieri. La colectiv, la amiază, cum pleca brigadierul, oamenii se așterneau pe somn. Bine'nțeles, dacă brigadierul ne găsea dormind, începea să ne înjure și nu ne ponta decât jumătate de zi.

Am lucrat astfel „în sectorul socialist“ până în 1957, când am fost, trimis la școala de tractoriști inființată de A.V.S.A.P., adică de Asociația Voluntară pentru Sprijinirea și Apărarea Patriei. Școala funcționa la Gostatul din Beșenova. Câteva luni ne-a predat cursuri un om cum se cade, inginerul-mecanic Cioponea Toma. Acesta a fost înlocuit cu unul Stoica Gheorghe, socotit de comuniști mai priceput. Era priceput într'adevăr acest Stoica; împreună cu Dargadi, directorul Gostatului, au furat un vagon de var și l-au trântit pe piață . . .

Cursurile acestei școli de tractoriști au durat 9 luni de zile. Inainte de terminarea cursurilor, am primit vizita unui căpitan de grănicieri dela batalionul din Sânnicolaul Mare, probabil politrucul de batalion. Acesta ne-a ținut o cuvântare si a încheiat cu următoarele cuvinte: „Voi nu trebue să știți nu numai să arați, ci și cum să apărați patria împotriva imperialiștilor. Pe toți am să vă fac tanchiști!“ Din 35, câți am terminat atunci școala, tanchist a ajuns doar unul singur, nici unul mai mult . . . Impreună cu Roja Dumitru, am fost repartizat la gostatul din Cociohat, unde am luat în primire un „D. T.“ sovietic, pe șenile. La Cociohat dormeam câte 20 într'o cameră murdară și cu miros de mucegai. Baie nu exista la Gostat, iar drept cazarmament am primit o pătură, un cearceaf și o pernă umplută cu paie. Mâncarea era proastă, pâinea la fel. Pe teren, mâncarea se aducea cu o singură căruță care trecea, rând pe rând, pe la toate brigăzile. Brigada care rămânea la urmă, lua masa de prânz la ora 4 după amiază și trebuia să se mulțumească cu resturi. Apă de băut se lua din canalul de irigație . . .

Prima încercare de evadare din acest „rai socialist“ am făcut-o la 7 septembrie 1959. Impreună cu un prieten, am vrut să trecem în Jugoslavia, în apropiere de Teremia Mică însă am căzut peste un post fix de grăniceri care, culcați la pământ și având cu ei câini polițiști, stăteau la pândă tocmai la punctul de trecere ales de noi. „Aruncați tot ce aveți asupra voastră și culcați-vă la pământ“, a strigat unul din ei. Am fost duși la pichetul din Teremia Mică, unde am fost luați în primire de un locotenent-major, despărțiți unul de altul și bătuți măr, până la ziuă. A doua zi, legați și escortați de trei grănicieri, am fost duși la comandamentul batalionului din Sânnicolaul Mare. Altă bătae, mai teribilă, de data aceasta după indicațiile unui căpitan. Intâi a mărturisit prietenul meu, iar după 12 ore de bătae am mărturisit eu că aveam de gând să trecem frontiera. Am fost transportați la Timișoara, la Securitatea instalată în apropiere de Parcul Pionierilor. Alt locotenent-major, înalt, blond, a început imediat să ne înjure, lovindu-ne cu pumnii și cu botul cizmelor. Acesta a poruncit apoi unui plutonier să ne pună ochelarii de tablă și să ne expedieze la subsol. Cu asemenea „ochelari“ nu poți să mai vezi nimic. După alte lovituri și brânciuri, ne-am rostogolit pe trepte . . . La subsol, alți gardienii ne-au spus, însoțind această invitație cu tot felul de înjurături, să stăm cu fața la perete, cu mâinile la spate și cu bărbia proptită în piept. In poziția aceasta, ni s'a luat tot ce aveam asupra noastră, inclusiv șireturile dela ghete. Din nou despărțit de prietenul meu, am fost îmbrâncit în celula nr. 6, celulă măsurând 1 metru în lățime și 2 metri în lungime, cu apa curgând pe pereți și luminată zi și noapte. O lună și trei săptămâni am stat în această celulă, timp în care nu am fost scos decât o singură dată la plimbare, pentru 15 minute. La interogator, am fost chemat de 7 ori, mereu de acelaș locotenent-major **Feraru** Constantin, un țigan înalt și solid care m'a bătut crunt de fiecare dată. „Cum, mă, nu-ți place regimul, tocmai ție, când unchiul tău e mare comunist“ spunea Feraru, după ce mă năucea în palme și în pumni. Apoi începea să mă iscodească: „Cine ți-a spus că în țările occidentale să trăește mai bine? La cine te duceai să asculți radio, cine mai era acolo, ai rude în străinătate? . . .“

După aceasta, am fost dus la penitenciarul din Strada Popa Șapcă Intr'o cameră cu 12 paturi, eu eram al patruzecișinoulea. Acei pe care i-am găsit acolo arătau ca niște umbre. Dimineața primeam drept hrană 100 grame de pâine și un fel de cafea, cu apă din Bega, cu gust de clor și de păcură. La prânz: 250 grame „tortoi“, adică tărâțe de porumb și o zeamă fără gust pe care deținuții o numeau „ciorbă de biciclete“; seara un polonic din zeama rămasă dela prânz.

Acolo, în această cameră de pușcărie, l-am cunoscut pe domnul colonel **Ursu** Aristide, fost comandant al Legiunii de Jandarmi Timișoara, om dintr'o bucată, pe care anii cei grei de temniță nu reușiseră să-l doboare. Colonelul Ursu, exemplu de demnitate pentru toți deținuții, manifesta dispreț și scârbă față de regim și față de uneltele lui la fiecare ocazie, iar pe noi cei tineri ne îmbărbăta necontenit și ne spunea că sistemul comunist se va prăbuși și că nouă ne va fi dat să trăim într'o țară liberă. Ursu ne vorbea seară de seară despre lupta lui Codreanu, despre Cuza, Goga și despre Mareșalul Antonescu . . . După cum am aflat mai târziu, Colonelul Ursu a murit la Gherla . . . In acelaș dormitor cu mine mai erau: **Moș Părăscan,** fost plutonier de jandarmi, din Timișoara, **Moș Oancea,** fost polițist la Jimbolia, inginerul **Dalca** Anania, dela fabrica de vagoane din Arad, arestat pentru instigatii anticomuniste, **Găina** Ion muncitor din Oțelul Roșu, arestat pentru că aparținea unei secte religioase și inginerul de mine **Popescu.**

Un alt muncitor din Oțelul Roșu, anume **Marta** Ion, arestat tot pentru „instigații împotriva regimului“, fusese atât de crunt bătut la cercetări încât rămăsese surd. Șeful camerii noastre era un sergent activ dela o unitate din Reșița, **Ardeleanu.** Trebue deasemenea menționați cei 7 țărani din Vărăjdia și din Domașnea. Imi amintesc de numele unuia din ei: **Românu** Nicolae. Apoi **Moș Ion,** care fusese 25 de ani vatman la tramvaiul din Timișoara, condamnat acum pentru „instigații“, **Maldea,** muncitor la Reșita, tot „instigator“, un sergent de grănicieri **Nenu,** fiu de țărani din Ghimpați-Vlașca, care făcuse serviciu la Jimbolia și fusese denunțat ca denigrador al comuniștilor, un muncitor din Lugoj, **Iancu,** acuzat pe nedrept că ar fi vrut să saboteze . . . calea ferată și alții. Din toți, eu eram cel mai tânăr; nu aveam decât 18 ani pe vremea aceea Pe domnul colonel Ursu Aristide nu-l voi putea uita niciodată! Fusese arestat din 1945. Timp de 5 ani a fost ținut în aceiași celulă, singur. Liberat în 1955, a fost rearestat în 1959, sub pretextul că se găsise acasă la el manifeste anticomuniste. In realitate, manifestele cu pricina fuseseră aduse de securiștii care veniseră să facă percheziție. După ce a fost aruncat în închisoare, domnul colonel Ursu a fost cel mai mare sprijin moral al deținuților mai tineri. Aceștia au învățat dela el cum să-i înfrunte pe zbirii comuniști. După cum am spus mai sus, el a murit în 1962, la Gherla, de tuberculoză glandulară.

La 9 decembrie 1959 am fost judecat de tribunalul militar dien Timișoara și condamnat la 5 ani închisoare corecțională, cu confiscarea averii personale. Procurorul în acest proces era un țigan, fost lăcătuș la calea ferată, acum căpitan de securitate. După condamnare, am fost mutați în camera Nr. 8, a condamnaților, cameră cu 40 de paturi, dar unde nu am mai găsit decât pe alți doi condamnați: profesorul **Jucu** Cornel din Lipova și un „pocăit' dintr'un sat din apropiere de Radna, **Rusu** Ioan. După o săptămână, prietenul meu și cu mine am fost mutați în camera Nr. 7 unde, în zilele următoare au mai fost aduși alți condamnați: **Albu** Tudor din Lipova (condamnat va 7 ani închisoare corecțională), **Dan** Gheorghe din Șag (5 ani), **Gheorghe,** frânar la C.F.R. Timișoara (5 ani), **Dubță** Florian, bulgar din Vinga (6 ani) și **Minea** Petru, țăran din Berini, raionul Gătaia (8 ani), toți 5 condamnați pentru „manifestații legionare“. Au mai fost aduși apoi în aceiași cameră: **Caraba** Nistor, țăran din Bozovoci, Turlaș Ioan, lucrător la fabrica de mănuși din Timișoara și sergentul **Nenu,** condamnați toți trei pentru „insigații“.

In noaptea de 24 decembrie 1959, adică în noaptea de Crăcium, am fost puși în lanțuri și transportați la închisoarea din Arad, închisoare plină până la refuz: etajul unu numai condamnați politici, etajul doi numai legionari și etajul trei noi „frontieriștii“. La sfârșitul lui martie 1960, frontieriștii mai tineri au fost separați de ceilalți, cei dela 18 la 27 de ani fiind puși în camera 84. Eram 40 la număr, cel mai în vârstă dintre noi fiind un șvab din Jimbolia, **Martin** Nikolaus, **cetățean german,** care venise în țară în 1959 să-și viziteze părinții. A fost atunci arestat și condamnat la 9 ani închisoare corecțională. In aceiași cameră cu noi mai erau patru „frontieriști“, elevi de liceu la Sibiu: **Cherchizan** Mircea, **Beck** Tiberiu, **Blană** Dumitru și **Mustafa** Ibrahim, turc din Ada Kaleh, cel mai tânăr dintre ei.

Cel mai mare ticălos la închisoarea din Arad era **țiganul Cezar.** Din pricina acestui țigan, un fost căpitan, condamnat la 10 ani închisoare, s'a aruncat cu capul în jos dela etajul trei, zdrobindu-și țeasta. Infiorat, am văzut atunci bucăți din creerii lui risipite pe ciment . . . Gestul acestui căpitan n'a avut darul să-i îmblânzească pe zbirii comuniști. Dimpotrivă, ei ne-au amenințat cu strângerea surubului, ne-au stâlcit în bătae, iar la 11 Mai 1960 ne-au înghesuit într'un vagon-dubă și ne-au trimis la Gherla. In grupul nostru era acum și un țăran din Covăsinț, raionul Arad, anume **Fulger** Nică, în vârstă de 68 de ani. Mai fusese la Gherla, iar de data aceasta urma să ispășească o pedeapsă de 8 ani închisoare. Fulger fusese arestat dela batoză, la treeriș, acuzat că rostise următoarea frază: „Când or veni Germanii din nou în România, o vom duce mai bine decât acum, sub comuniști!“ Moș Fulger a trebuit să plătească această frază cu opt ani de pușcărie . . .

Cu noi, în acelaș transport, erau și legionari. Pe aceștia i-am lăsat la Aiud. Am ajuns la Gherla la 14 mai, în puterea nopții. Până la pușcărie, am fost duși cu mare alai. Camionul în care am fost încărcați era escortat de zeci de motociclisti. Cei patru milițieni care s'au urcat cu noi în camion, ne-au poruncit să stăm tot timpul cu capul plecat și cu spatele spre stradă. Cum încercai să sucești gâtul, cum te pocnea milițianul cu patul automatului peste ceafă . . .

Am stat o lună de zile în „carantină“ la **celularul mare** din Gherla, timp în care au fost aleși cei buni de lucru. Aceștia primeau pantaloni lungi. Bătrânii și bolnavii primeau pantaloni scurți și erau duși la etajele doi și trei. Operația de triere a făcut-o faimosul **sublocotenent Istrate,** o bestie fără pereche care programase bătaia. Istrate bătea cu ventilatorul dela motor, cu vâna de bou sau cu o rangă de fer. In timpul operațiilor de triere, Istrate nu era numai bestial, ci și cretin. Astfel, într'o zi i-a pus unui medic-primar, devenit pușcăriaș, întrebarea: „Ce-ai fost mă?“ – Medic-primar la Timișoara, răspunse cel intrebat. Replica lui Istrate: „Bine mă, vrei să-ți bați joc de mine. Ori ai fost medic, ori ai fost primar, răspunde ca lumea, . . . mama ta de bandit reacționar și fascist.“

La 7 iunie 1960, aproape toți „frontieriștii“ am fost trimiși la fabrica de mobilă a închisorii, unde lucrau 500 de deținuți aparținând **celularului doi.** De fapt la „fabrica de mobilă“ era mai rău decât în celulă, unde erai bătut, dar cel puțin nu erai nevoit să muncești. La fabrica de mobilă erai obligat să muncești fără pauză, fiind în acelaș timp bătut, mai rău ca la celulă. Directorul „fabricii“ era **căpitanul Mihalcea,** fiu de preot, care-și căștigase galoanele la Canalul Dunăre-Marea Neagră, unde se făcuse cunoscut prin aceea că sărea cu calul peste deținuți. La Gherla, Mihalcea nu mai avea cal, ci se plimba prin curtea închisorii, ținând în mână un picior de masă de sufragerie. Lovea în dreapta și'n stânga cu piciorul de masă, însoțind loviturile cu înjurături și cu aceleași vorbe pe care le rostea de sute de ori: „Bandiților, în loc să fi pus mitraliera pe voi, vă țin aici la căldurică și vă dau mâncărică . . .“ Mâncărica despre care vorbea Mihalcea consta în arpacaș cu burtă de vită, cu mațe, cu buze de bou, cu copite, chiar cu copite de cai cărora nu li se scosese potcoavele . . . Bătaia aceasta, pe care ne-o administra Mihalcea și subalternii lui, era bătaia din fugă, deosebit de bătaia pe care o luai ca pedeapsă, pentru zeci și zeci de motive. Erai pedepsit cu bătae, între altele, dacă încercai să te duci la W. C. fără . . . tichet, sau dacă nu traversai curtea închisorii în pas alergător. In mijlocul curții sta **plutonierul Gabor,** înarmat cu un baston lustruit. Zece lovituri de baston era pedeapsa cea mai blândă! Alte bestii care ne chinuiau în iadul dela Gherla erau: frații **Șomlea,** unul plutonier și altul sergent-major, apoi sergentul-major **Cocoșatu,** adevărată fiară sălbatecă și sergentul-major **Buzdugan.** Existau și camere speciale, cu instalații corespunzătoare, unde deținuții erau bătuți până își pierdeau cunoștința, dar puteai fi bătut tot atât de crunt și în zarcă, sau la „clubul deținuților“. Dacă erai bătut la „clubul deținuților“, după ce erai silit să-ți astupi singur gura cu boneta, după ce erai întins pe bancheta de supliciu, cu picioarele prinse în crăcane de lemn și după ce simțeai greutatea celor doi zbiri care se așezau călare pe tine, înainte de a fi lovit de 50 sau de 70 de ori cu o curea de transmisiuni și înainte de a închide ochii de durere, aveai ocazia să privești un imens panou pe care sta scris, cu litere de o șchioapă: „Omul este cel mai prețios capital din lume.“

In timpul cât am stat în pușcăria dela Gherla am trecut și eu prin faimoasa cameră de supliciu, anume din pricina unui „turnător“. Acest nume este dat de deținuți tuturor iscoadelor, informatorilor și agenților provocatori recrutați sau strecurați printre cei întemnițați. In celularul nostru erau doi asemenea turnători: un **inginer Tomescu** și un oarecare **Pașcondia** Theodor, fost ofițer în armata populară, originar din Târgul Mureș. Intr'o zi, la locul de muncă, Pașcondia a încercat din nou să mă iscodească. I-am dat un brânci. Infuriat, m'a raportat locotenentului-major **Domocoș,** care avea oficial funcția de educator politic, dar care de fapt era în legătură directă cu Bucureștiul și avea puteri mai mari decât maiorul **Alexandrescu,** directorul închisorii. Cine a trecut prin Gherla își va aminti până la sfârșitul vieții de monstrul cu chip de om care răspundea la numele de Domocoș . . . Eram la masă când a venit Domocoș la mine. Răcnind ca o fiară, a început să mă lovească cu pumnii, cu palmele, cu picioarele. A poruncit apoi unui plutonier să mă bage imediat în zarcă, anume în camera 126. Abia a treia zi am fost scos în curte, unde eram așteptat de Domocoș, de un alt căpitan, de un medic civil, de plutonierul **Bodea,** secretarul organizației de bază și de alți trei subofițteri. Plutonierul Bodea și un alt plutonier țineau în mână câte o bucată de curea de transmisiuni prinsă de un retevei. Am fost dus în camera de tortura, în mijlocul căreia se afla o bancă lungă prevăzută cu căpriori. După înjurăturile de rigoare, călăii mi-au poruncit să-mi iau boneta în gură și să-mi dau jos pantalonii și izmenele. Am fost apoi întins pe bancă, cu fața în jos. Un sergent s'a asezat pe ceafa mea și mi-a prins mâinile, un altul mi-a băgat picioarele în căpriorii de lemn. Am simțit cearceaful ud . . . **Am primit cincizeci de lovi-**

(urmare în pag. 4)

Pe vremea când faimosul „colonel“ Dorobanțu era directorul închisorii din Gherla, adică înainte de 1960, printre deținuții acelei închisori se găsea și un tânăr căpitan de grănicieri, condamnat la 25 de ani muncă silnică. Deși fusese format la școlile regimului și deși, înainte de a i se încredința o comandă pe frontieră, trecuse prin filiera tuturor verificărilor, ofițerul acesta era șeful unei organizații anticomuniste care dispunea de câteva nuclee în Banat. Organizația aceasta răspândise și manifeste care erau semnate cu inițialele R.U.I.C., adică **Români uniți-vă împotriva comuniștilor.**

După ce a fost adus la Gherla, tânărul căpitan de grăniceri, din ordinul lui Dorobanțu a fost supus unor torturi de neînchipuit, până ce nimeni n'a mai auzit nimic despre el. A fost pur și simplu ucis în bătaie.

◇ **Din nou arestări, cozi, confuzie.** – Odată cu numirea sa în postul de ministru CFR, Florian Dănălache a încetat de a mai fi prim secretar de partid al Capitalei, fiind înlocuit în această ultimă funcţie cu Dumitru Popa, un devotat al lui Ceauşescu. In urma acestei manevre, adversarii lui Ceauşescu, adică Gheorghe Apostol, Petre Borilă, Moghioroş, Sencovici, Alexe Augustin şi ceilalţi au primit o grea lovitură. In calitatea lui de prim secretar al Capitalei, Dănălache avea şi controlul Securităţii Speciale, al cărui comandament se află instalat în strada Batiştei, colţ cu strada Dionisie Lupu şi care dispune de unităţi de intervenţie, mereu în stare de alarmă şi cantonate, cu deosebire, în pădurea Băneasa. Pînă anul trecut, comandant al Securităţii Speciale era generalul-maior Eugen Tănase, zis „Evghenie". Nu credem că el să mai fie şi astăzi în funcţie, aceasta pentru motivul că, din ordinul lui Ceauşescu, noul prim secretar pe Capitală a schimbat aproape tot personalul din strada Batiştei. Dumitru Popa a ordonat în ultima vreme o serie de arestări. In afară de „instigatori", de data aceasta au fost arestaţi şi foarte mulţi „zvonişti", adică acei care au pus în circulaţie glume, zvonuri şi anecdote, în directă atingere cu persoana şefului suprem. Ceauşescu este numit acum **Nicolae Vodă cel Cumplit, Nicu Aiureală** sau **Mamoş Vodă,** această din urmă poreclă fiind pusă în circulaţie probabil de comunişti alogeni, nemulţumiţi de faptul că au fost luate măsuri pentru stârpirea avorturilor, pentru înmulţirea maternităţilor şi pentru aspra pedepsire a medicilor care ar contraveni recentelor dispoziţii. Aceasta ar vorbi în favoarea lui, după cum trebue deasemenea să fim de acord cu impozitul pe celibatari şi cu noua procedură, complicată, în materie de divorţ, plus taxele extrem de ridicate. Lumea este nemulţumită nu numai din această cauză, ci şi din pricină că viaţa se scumpeşte pe zi ce trece, din pricină că la magazinele de alimente au reapărut cozile, pentru că „abundenţă" nu este decât când este vorba de nimicuri şi de obiecte nefolositoare. Pentru a putea cumpăra lucrul dorit, cetăţeanul trebue să alerge dela un capăt la celălalt al Capitalei, colindând 8–10 magazine. Cine-şi manifestă nemulţumirea cu glas tare este imediat arestat, ca instigator. După cum tot instigator este şi acel care se plânge că salariul este prea mic. Mai grav este faptul că lumea se teme tot mai mult de o reînăsprire a regimului politic şi de reintroducerea metodelor de teroare. Din cauza declaraţiilor şi atitudinilor contradictorii, în ţară domneşte o stare de nesiguranţă şi de confuzie generală. In faţa Academicienilor şi cercetătorilor, Nicolae Ceauşescu vorbeşte cam aşa: „... celebrăm pe Mihai Viteazul, cel care a unit Muntenia, Transilvania şi **toată Moldova."** Asistenţa păleşte... In acelaşi timp însă la Bucureşti se aflau mai multe delegaţii sovietice, invitate de ARLUS pentru comemorarea „Marei Revoluţii din Octombrie." Una din aceste delegaţii avea în fruntea ei pe L. I. **Florentjew,** membru al C. C.-ului sovietic şi ministru de agricultură al R. S. F. S. Rusia. Florentjew acesta s'a plimbat prin toată ţara. Interesant este totuşi de semnalat faptul că la adunarea festivă din Capitală, dintre şefii cei mari n'a participat decât Emil Bodnăraş, restul numai garnitura a 2-a: Dumitru Popa, Necula, Marin Florea Ionescu şi „generalul" Ion Gheorghe.

◇ **Bucuriile şi supărările Elenei Ceauşescu.** – A doua zi după instituirea ordinului şi medaliei „Meritul Ştiinţific", au fost decoraţi aproape toţi academicienii (clasa I), chipurile cu prilejul centenarului Academiei, ultimul din lista celor decoraţi fiind acad. Victor Vâlcovici. In această promoţie de academicieni, figurează însă şi cineva care n'a ajuns încă la Academie: **Elena Ceauşescu,** inginer chimist, soţia şefului. Nici Stalin nu şi-a decorat nevasta... Bun şi frumos! La mai puţin de o lună după acest eveniment, doamna Ceauşescu este trimisă la Bruxelles, la un congres internaţional de chimie, în calitate de conducătoare a delegaţiei române, fiind flancată, pentru orice eventualitate, de o veritabilă chimistă, autoarea unor lucrări destul de cunoscute în cercurile ştiinţifice internaţionale. Doamna Ceauşescu, aşa cum se cuvine, a locuit la „Palace", cel mai luxos hotel din Bruxelles. Pentru a avea posibilitatea s'o consulte în orice moment, doamna Ceauşescu a luat-o şi pe chimistă la acelaş hotel. Până aici, nimic de zis. Când s'a terminat congresul însă, adică în ziua de 21 octombrie, doamna Ceauşescu a avut o foarte neplăcută surpriză. Chimista dispăruse din hotel. Telefoane la legaţie, cercetări, iscoade... In cele din urmă s-a aflat unde era, la un comisariat de poliţie, unde tocmai făcuse cerere de azil politic. După această întâmplare, nu credem că-i va fi chiar aşa de uşor doamnei Ceauşescu să obţină aprobarea soţului pentru a pleca în fruntea unei delegaţii, la un alt congres.

◇ **Cu prilejul deschiderii noului an universitar,** ministrul învăţământului a emis **un ordin** „prin care stabileşte reguli şi obligaţii ale studenţilor privind studiul şi comportarea lor în cadrul instituţiilor de învăţământ superior şi în viaţa socială." Prin acest **ordin** se cere studenţilor „să-i respecte pe profesori, conferenţiari şi celelalte cadre didactice, atât în cadrul instituţiei, cât şi în afara acesteia"; de unde se poate deduce că nu-i prea respectă. In ce priveşte ţinuta exterioară, se spune în **ordin** că „stridenţa vestimentară, aspectul neîngrijit şi neplăcut sunt incompatibile cu ţinuta unui student." Se mai insistă în **ordin** asupra decenţei, atitudinii civilizate, respectării normelor de convieţuire în cămine, respectării bunurilor materiale puse la dispoziţia lor, atrăgându-se atenţia studenţilor că **sunt obligaţi să ia atitudine combativă** împotriva acelora care se abat dela aceste reguli. In ordin însă nu se spune ce se înţelege prin **atitudine combativă.** Chestia asta de interpretare poate cauza încurcături organizaţiilor de bază, pentru că acei care nu respectă pe profesori, care sunt mitocani faţă de colegi, care vin beţi la cămin, care lipsesc dela cursuri şi care se leagă de fete sunt tocmai uteciştii şi membrii de partid. Suntem curioşi ce va ieşi din toată afacerea aceasta.

◇ **Printr'un decret** apărut în ziua de 1 octobrie 1966, întreruperea cursului sarcinii este interzisă, excepţie făcându-se pentru 5 cazuri judicios stabilite. In cazuri de extremă urgenţă medicală, întreruperea cursului sarcinii nu poate fi efectuată decât după ce a fost înştiinţat procurorul şi după ce medicul legist şi-a dat avizul. Măsura este bună.

◇ **Intre Râmnicul Vâlcea şi Mateeşti,** poşta circulă mai anevoios decât pe vremea poştalionului. Constatarea aceasta o face D. L. Florescu din com. Mateeşti-Horezu, în „România Liberă" din 21 Septembrie 1966, producând în sprijinul afirmaţiei dovezi concrete: când poşta mergea cu cai, o scrisoare dela Rm. Vâlcea la Mateeşti făcea 4 ore; astăzi, cu poşta motorizată, aceiaşi scrisoare face... 33 de ore. După ce arată unde şi dece zăbovesc scrisorile, domnul Florescu termină astfel: „Aceiaşi soartă, vă asigur, o au şi telegramele. Dacă o trimiţi azi la ora 11, de pildă, destinatarul o primeşte taman după 24–25 de ore. Mai înseamnă asta telegramă?"

◇ **Electrificarea, în teorie şi în practică.** – Tot în „România Liberă", citim următoarea scrisoare:

„E ora 18. Aprind televizorul şi aştept să se încălzească. Un minut, două, trei... o oră, două, trei. Uneori îl las deschis până la miezul nopţii, dar tot fără folos. Micul ecran refuză cu încăpăţânare să se lumineze.

Când se întâmplă aşa? In ultimele luni, **în fiecare zi.** Şi tuturor posesorilor de televizoare, 80 la număr, din comuna Bujoru. Vinovatul nu-i altul decât curentul electric care este, dar nu cine ştie ce! Din această cauză, aparatele electrice de uz casnic sunt utilizate numai la anumite ore. Mai precis, până la 17,30–18."

Adică mai târziu de ora 18, la Bujoru nimeni nu mai poate nici găti mâncare, nici călca rufe şi nici fierbe ceai. Şi când se întâmplă ca televizorul să nu funcţioneze? In fiecare zi...

Generaţia tânără şi comuniştii

(urmare din pag. 3)

turi. Bodea trăgea din stânga şi celălalt plutonier din dreapta, aşa cum baţi fierul pe nicovală. Cu boneta în gură, nu puteam să strig. Am leşinat. Am fost trezit prin lovituri de palme şi de cizme, toate acestea în fata medicului care privea nepăsător. Am fost dus apoi în celulă şi trântit pe fierul patului. Zbirii scoseseră şi salteaua. Am stat aşa 7 zile, în „izolare". După aceea mi s'a dat să semnez o hârtie, prin care recunoşteam că am fost nedisciplinat şi ca urmare am fost pedepsit cu 7 zile de „izolare". De bătaia pe care o primisem, în această hârtie nu era vorba.

Pe tot timpul cât se află în „izolare", deţinutul nu primeşte în primele două zile decât **apă caldă cu sare,** iar a treia zi: 100 grame pâine (pentru toată ziua), o cană cu apă înegrită şi sărată care se cheamă cafea, 200 grame turtă de mălai şi o porţie de arpacaş cu aceleaşi maţe nespălate. Afară de aceasta, de la ora 5 dimineaţa şi până la ora 22, când se dă stingerea, deţinutul nu are voie să se aşeze pe pat. Au fost deţinuţi cărora li s'a aplicat asemenea regim până la şase săptămâni, adică care n'au primit cele 100 grame de pâine decât odată la trei zile.

Pe vremea faimosului colonel **Dorobanţu** a fost şi mai rău la Gherla. Pe atunci existau şi carceri, dar nu exista bae. Alexandrescu a desfiinţat carcerile, dar nu şi bătaia. Intr'o zi ne-a adunat şi ne-a spus: „Uite mă, partidul şi guvernul au decis să vi se schimbe regimul. Faţă de încăpăţânaţi şi recalcitranţi vom fi însă tot atât de duri, ca înainte. Vrem să vă aducem pe drumul cel bun şi deaceea oricare din voi, poate să-mi pună orice întrebare." Fără să se codească, unul din noi, Vasile **Gavrilescu** din Craiova, i-a pus atunci întrebarea: „Domnule Maior, vă rog să-mi spuneţi din ce pricină nu se ajunge la unificarea Germaniei?" Alexandrescu s-a făcut roşu la faţă, a privit în jos, a tuşit de vreo două ori şi a spus: „Mă tu eşti deştept, mă. Mă, tu ştii să pui întrebări. Uite mă, cum stă treaba. Capitaliştii nu vor mă, pentru că le fuge pământul de sub picioare. Cetăţenii din Berlinul occidental cer să fie repatriaţi în Berlinul de est, pentru că nu sunt de acord cu politica revanşistă a militariştilor din Bonn. **Dar pe aceşti revanşişti noi îi vom distruge până la ultimul om.** Numai atunci se va putea face reunificarea Germaniei, **adică partea de vest va fi integrată republicii democrate."** După terminarea acestei şedinţe, Vasile Gavrilescu a fost pedepsit însă cu 7 zile de „izolare"...

Asemenea lui Gavrilescu, un alt camarad al nostru de captivitate îi înfrunta mereu pe comunişti şi trebuia să plătească de fiecare dată cu multe zile de izolare şi cu trecerea prin camera de tortură eroica lui îndrăzneală. Este vorba de Ion **Ungureanu,** ţăran din regiunea Argeş, condamnat iniţial ca „frontierist" şi apoi primind alţi 15 ani închisoare în plus pentru că a fost considerat ca instigator al revoltei deţinuţilor dela Gherla din 1958. Rar mi-a fost dat să văd om mai plin de demnitate şi mai mândru. Acest simplu ţăran a suferit cele mai cumplite torturi cu seninătatea unui martir. De câte ori intra în camera de tortură, Ungureanu primea cele **130 de lovituri** dela sublocotenentul Istrate, şeful călăilor dela Gherla. Ungureanu nu era trezit prin palme la locul supliciului, **ci era aruncat în celulă în stare de nesimţire.** Era readus la viaţă de deţinuţii care aveau pentru el o mare admiraţie şi o mare dragoste. La 15 Ianuarie 1963 când, pe baza unui decret, o bună parte din frontierişti şi din ţăranii care refuzaseră să intre în colectiv au fost eliberaţi, Ungureanu a rămas mai departe în închisoarea dela Gherla.

In legătură cu ţăranii care se aflau în puşcărie este locul să spun aci că, în timp ce ei se aflau în închisoare, soţiile lor au fost obligate să ceară divorţul. Mai în fiecare zi, maiorul Alexandrescu citea, în faţa frontului, asemenea hotărâri de divorţ şi făcea următorul comentar: „Vedeţi mă, până şi soţiile voastre se leapădă de voi. Aţi rămas singuri, bandiţilor!"

Plecarea noastră dela Gherla n'a fost o simplă ieşire pe poarta închisorii, în calitate de „oameni liberi." Ne-a luat din nou Securitatea în primire. Pe mine şi pe alt frontierist, anume **Gurzău** Gheorghe din Comloşul Mare, ne-a luat în primire căpitanul **Plăcintă,** care avea reputaţia de „spaimă a frontieriştilor." Cu acest Plăcintă am făcut drumul dela Gherla şi până la Timişoara. La Securitatea din Timişoara, un locotenent major ne-a dat să semnăm o declaraţie prin care recunoaştem că am greşit, că am fost bine trataţi în închisoare şi că la Gherla am învăţat să muncim şi să fim devotaţi „patriei noastre socialiste." Mi-a dat apoi **cinci lei** (bani de drum până la Beşenova Veche) şi nu a uitat să-mi amintească că, la o nouă încercare de trecere a frontierii, voi primi 10 ani de puşcărie.

Până la 20 Martie 1963 am stat acasă, la părinţi, în „refacere". Apoi am plecat din nou la Timişoara, să-mi caut de lucru. La 23 martie am fost angajat la fabrica de mobilă „Tehnolemn", ca tâmplar, dar cum fusesem „puşcăriaş" adevărata mea funcţie era aceea de hamal. Primeam un salariu de 650 lei lunar. Un costum de haine costa 1400 lei. Dela Gherla ştiam însă că cine cere să i se mărească salariul este trimis în faţa tribunalului şi este condamnat pentru **instigaţie,** de regulă la 10 ani închisoare. Am lucrat în asemenea condiţiuni până la 31 Octombrie 1963, dată la care am fost „lichidat" de întreprindere. Am aşteptat până la 11 noembrie, când am mai primit dela „Tehnometal" suma de 350 lei pentru lichidare. Apoi, împreună cu un prieten cu care mă sfătuisem încă dela Gherla, am cumpărat doi saci de drum, două cuţite, conserve poloneze şi două bilete de tren. Seara, către ora 20, am ajuns amândoi la Beşenova Veche. Fără să mai trecem pe la locuinţa părinţilor, am luat-o pe jos spre frontieră.

După ce am lăsat în urma noastră gospodăria de stat dela Cociohat, ne-am ascuns într'o şiră de paie. Am pornit apoi la drum, în noaptea de 13 noembrie reuşind să trecem în Jugoslavia. A doua zi dimineaţa eram la Zenta, pe Tisa. Am continuat marşul şi am ajuns cu bine la Novi Sad. Acolo ne-am prezentat la un comisariat de miliţie, duminică 17 noiembrie. Subofiţerul de serviciu a telefonat nu ştiu unde, după care şi-au făcut apariţia trei civili care ne-au spus, zâmbind, că vom trebui să aşteptăm 2 zile în închisoarea din Novi Sad. Am fost fotografiaţi şi ni s'au luat amprentele... După 2 zile, am fost luaţi cu duba dela închisoare şi duşi la gară. Ne-am pomenit la Pancevo, unde am fost din nou băgaţi la închisoare, dânduni-se totuşi asigurarea că, până la urmă, totul va fi bine şi că, în nici un caz, nu vom fi „daţi înapoi". După aproape o lună de zile de detenţiune la Pancevo, la 14 decembrie am fost transportaţi cu un jeep la Vârşeţ, unde am făcut din nou cunoştinţă cu închisoarea, dar nu pentru mult timp. Am fost luaţi în primire de patru poliţişti UDB care ne-au pus cătuşe la mîini, ne-au urcat într'o camionetă şi ne-au dus până la... bariera dela frontiera română. Eram aşteptaţi: un căpitan de grănicieri şi o maşină condusă de un plutonier de securitate. In faţa poliţiştilor sârbi, căpitanul de grănicieri a vorbit frumos cu noi, dar cum am ajuns pe teritoriul românesc a început să ne lovească cu cizmele şi cu pumnii. La pichetul de grăniceri din Stamora Moraviţa, altă bătae, mai straşnică. După trei ore, am fost transportaţi la Timişoara şi încarceraţi imediat în arestul Securităţii. De data aceasta anchetatorii nu erau prea grăbiţi, aşa că am stat în acest arest până în ziua de 5 mai 1964, la regim sever de izolare, dar primind bătae mai „raţională", adică nu chiar în fiecare zi. Căpitanul de Securitate **Mihăilescu** Mircea, care ne-a anchetat, nu ne-a lovit însă niciodată. A ţinut chiar să ne declare că el nu întrebuinţează asemenea metode. Maiorul **Lakatos,** şeful anchetei, avea alte principii. Până la colonelul **Schnellbach,** comandantul Securităţii din Timişoara, nu am ajuns...

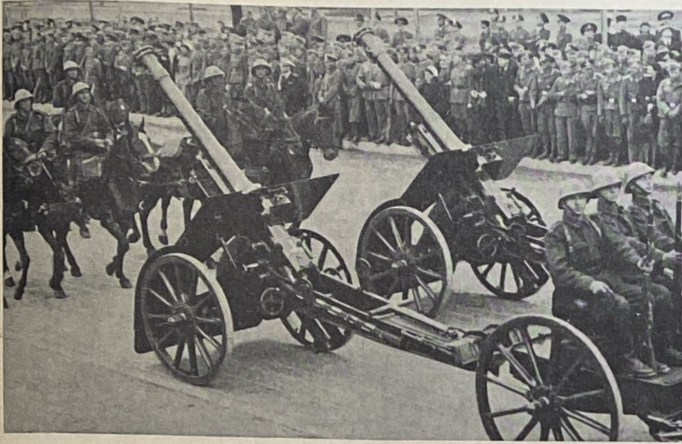
După ce ni s'au înocmit actele de dare în judecată, am fost trimişi fa faimosul penitenciar din Strada Popa Şapcă şi băgaţi în celule separate. Vecinii mei de celulă erau doi elevi de liceu dela Craiova. **Nici unul din ei nu era mai mare de 15 ani.** Incercaseră şi ei să fugă din ţară... Aceşti doi copii, ori de câte ori aveau ocazia să aibă în faţă vreun gardian sau vreun anchetator, strigau cât îi ţinea gura: **„Nu vrem să trăim sub regim comunist!"** Care a fost soarta lor până la urmă, nu ştiu.

După ce am fost din nou condamnat la 6 ani închisoare de către un tribunal militar din Timişoara, împreună cu prietenul meu am avut alţi tovarăşi de suferinţă, anume vreo 20 de condamnaţi pentru încercare de trecere a frontierii şi pentru instigaţii. In această cameră a condamnaţilor am găsit, între alţii, pe următorii: un basarabean din Bălţi care trecuse Prutul înot şi reuşise să ajungă pe picioare până în apropiere de Jimbolia, inginerul **Stumpel** Josef din Arad, condamnat la 10 ani închisoare şi bătut îngrozitor în timpul anchetei de către maiorul **Sorbon,** precum şi pe profesorul **Vereş** din Timişoara care fusese condamnat la 18 ani închisoare.

La 27 iulie 1964, pe baza unui decret de amnistie generală, am fost eliberaţi toţi câţi ne aflam în aceea cameră. Până la 28 August am stat acasă la Beşenova Veche, apoi am zăcut 6 luni într'un spital, bolnav de icter. După ieşirea din Spital am căutat de lucru, dar n'am fost primit nicăieri. Umblând de colo până colo am aflat că, în noiembrie 1964, deci după decretul de amnistie, s-au făcut arestări masive la Timişoara, cu deosebire în rândurile ceferiştilor care ceruseră mărirea salariilor.

La 30 august 1965, împreună cu acelaş prieten, am făcut o nouă încercare de trecere a frontierii, în alt punct şi folosind altă tactică. De data aceasta am reuşit. Nu ne-am mai prezentat la nici un fel de autoritate jugoslavă, ci am mers pe jos, noaptea, vreo 200 kilometri, până la o anumită gară de unde am luat trenul. Nu ne-am dat jos din tren decât la Maribor, capitala Sloveniei. Cu ajutorul unor oameni de bine, am ajuns în Austria, în lumea liberă. Ce s-a mai întâmplat după plecarea noastră din Lagărul Wagna-Leibnitz nu mai prezintă interes. Acum lucrez într'o mare întreprindere din München, primesc o leafă bună şi trăiesc omeneşte. Dar nu pentru leafă şi pentru trai bun am încercat în trei rânduri să evadez din „patria socialistă" şi am plătit cu ani grei de puşcărie două încercări nereuşite. Anii mei cei tineri pe care i-am petrecut în iadul dela Gherla nu pot fi răscumpăraţi cu nimic şi nici camarazii mei de suferinţă care au sucombat sub loviturile călăilor nu mai pot fi înviaţi din morţi... Cu gândul la ei şi la milioanele de oameni care îndură încă robia, nu voi afla nici linişte nici mulţumire până în ziua când voi putea spune că am făcut şi eu **ceva** pentru ca lanţurile să fie sfărâmate şi pentru ca victimele călăilor comunişti să fie răzbunate. Asemenea gând însufleţeşte dealtfel întreaga tinerime din ţara subjugată.

Nicolae ŞOFRAN

ACUM 25 DE ANI ROMÂNII CUCEREAU ODESA

La 10 august 1941, Armata a 4-a română a reuşit să încercuiască toate forţele sovietice grupate în jurul Odesei. Prin atacuri succesive, unităţile române reduc treptat cercul din jurul oraşului, iar către mijlocul lui Septembrie 1941 Românii străpung principala centură fortificată, efectuând pătrunderi adânci în dispozitivul sovietic. Lupte deosebit de sângeroase au loc la Carpova, Mannheim, Kagarlîc, Vigoda, Văcârjani, Berezeni şi Gildendorf. La 12 Octombrie 1941, diviziile româneşti trec din nou la ofensivă pe întregul front. După ce dorobanţii şi grănicierii noştri atacă vijelios la Tătarca şi la Dalnic, **Odesa capitulează în ziua de 16 octombrie 1941.** Pentru cucerirea celui mai important port sovietic la Marea Neagră **şi-au dat viaţa şaptezeci de mii de ostaşi români.**

După ocuparea oraşului, cele mai greu încercate divizii au fost readuse în ţară. La 8 noiembrie 1941, ziua Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavril, cuceritorii Odesei defilau în Capitală, fiind aclamaţi de populaţie. În fotografia de faţă: Regimentul 6 Artilerie dela Piteşti, al cărui comandant a căzut la Odessa.

SUBIECTE INTERZISE LA „RADIO FREE EUROPE"

Un cărturar român primeşte din partea postului dela München invitaţia de a colabora la o emisiune consacrată centenarului Academiei Române. Acesta răspunde favorabil şi indică subiectul despre „Atlasul lingvistic român" publicat de actualul conclav RSR, care omite teritoriile trans-prutene, şi despre figura luminoasă a acelui apostol care a fost T. T. Burada, membru corespondent. Mânat de sfânta dragoste pentru toate fărâmele neamului nostru rupt în bucăţi acesta a colindat – în vremi mai mari la suflet – satele româneşti din jurul Hersonului, din Galiţia, din Silezia, şi Asia mică şi a cules ultimele mesaje ale românismului muribund.

Ei bine despre aceste lucruri nu se mai poate vorbi pe antenele dela Englischer Garten. Cărturarul român a primit imediat, prin telegramă, interdicţia: „rog evitaţi subiectul Basarabia". Îşi închipuie oricine scârba (în sens modern nu cronicăresc) care l-a cuprins. Strămoşii săi moldoveni – cu nume pecetluite de hrisoave – apără hotarul răsăritean al ţării din secolul al XV-lea, iar subalternii d-lui Yarrow îl invită să tacă . . .

Ultimul hotar al indignării fiind trecut nu mai putem adăoga nimic. Doar atât: piesele documentare se vor păstra în arhiva „Stindardului" pentru ca urmaşii noştri din secolul viitor să ne cunoască cât mai bine.

„Misiunea unui guvern revoluţionar este foarte simplă: **să răspândească şi să înarmeze revoluţia,** iată misiunea lui. Adică să toarne revoluţia în sufletul poporului şi după aceasta **să-i pună arma în mână** şi să-i spună: acum când ai o credinţă, fii gata să mori pentru ea . . ."

NICOLAE BALCESCU

(Scrisoare adresată lui Alexandru C. Golescu la 4 martie 1850)

Neue Bücher

Stefan Yowev: Kann der Kommunismus überwunden werden?
Verlag Aktion Freier Staatsbürger, Saarbrücken, 1966, 144 S.

In einer Atmosphäre der Entspannungstrunkenheit klingt diese Fragestellung unzeitgemäß und geradezu provokativ.

Wer will schon heute den Kommunismus überwinden?

Ist es nicht eher ein Gebot der Stunde, den Prozeß der inneren Wandlung, der Liberalisierung und Verbürgerlichung des kommunistischen Herrschaftssystems nach Kräften zu fördern? Existiert überhaupt noch – um sich des Vokabulars des Kalten Krieges zu bedienen – eine kommunistische Gefahr?

Der Autor bejaht diese Frage und er versucht nachzuweisen, daß die größte Gefahr der Gegenwart in der Unterstützung der kommunistischen Gefahr besteht.

Ist das geringste Anzeichen eines Nachlassens der weltrevolutionären Aktivität in allen Ländern außerhalb des Ostblocks zu bemerken? Welche ist andererseits die primäre Ursache der Ost-West-Spannung? Zweifellos das kommunistische Programm, das gemeinsame Ziel aller regierender und nichtregierender kommunistischen Parteien, eine klassen- und staatenlose Weltgesellschaft zu errichten.

Eine echte Entspannung käme nur dann zustande, wenn die Kommunisten wirklich und endgültig auf die Weltrevolutionszielsetzung verzichten würden.

Macht aber eine einzige Parteiführung Anstalten, diesen Rubikon zu überschreiten?

Die jahrzehntelange Erfahrung zeigt es: Die Kommunisten finden sich nicht einmal dazu bereit, lediglich zum Schein und nur formell ihr Programm der Welteroberung preiszugeben.

Die Kommunisten leugnen gar nicht, daß sie Kommunisten, Kämpfer einer revolutionären Bewegung sind, deren Daseinszweck die gewaltsame Umgestaltung der Gesellschaftsordnung in jedem Land der Welt ist.

Das östliche Lager steht zur Zeit eine schwere Krise durch. Der Konflikt zwischen den beiden größten Parteien spaltete die gesamte Bewegung, in Rotchina droht das Regime aus den Fugen zu geraten.

Jetzt wäre es an der Zeit, daß die freien Völker die Herausforderung des Weltkommunismus annehmen und den Spieß umdrehen. Sie sollten sich dasselbe Ziel setzen wie die Revolutionäre im Osten: Sturz des bankrotten gegnerischen Systems von innen her. Solange das atomare Gleichgewicht des Schreckens besteht, ist ein großer Ost-West-Krieg so gut wie ausgeschlossen. Dem permanenten kommunistischen Export von Revolutionen müßte ein Export von Gegenrevolutionen gegenüberstehen.

Der Kommunismus kann als Weltsystem ohne Kriege überwunden werden.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17.
Druck: Dr. Peter Belej, München 13.

DEUTSCHLAND UND PORTUGAL

Unter der Überschrift „Ehrliche Freundschaft" schreibt die portugiesische Tageszeitung „Novidades" (Lissabon, Nr. 219/66, national) in einem Komentar zu dem Besuch des portugiesischen Außenministers Nogueira in Bonn u. a.:

„Die starke und entschlossene Haltung des einen wie des anderen Volkes, die schwierigen Situationen, in die sie während der vergangenen Jahre durch Dritte hineinmanövriert wurden, die Abtrennung ganzer Gebiete durch fremde Mächte und ein unbeugsamer Wille zum Durchhalten sind Gemeinsamkeiten, die das deutsche und das portugiesische Volk enger zusammenführen. So kann sicher niemand besser a Isads Deutsche Volk den Schmerz der Portugiesen bei der willkürlichen Besetzung Goas durch Indien verstehen – umgekehrt **hat wohl niemand größeres Verständnis als die Portugiesen für die Leiden des deutschen Volkes, dessen Land durch fremde Mächte zerissen und zu einem Teil noch besetzt ist . . .**

In Deutschland arbeiten fast 40 000 Portugiesen, die mit ihrer Arbeitskraft zur Entwicklung der starken deutschen Wirtschaft beitragen. Zahlreiche deutsche Firmen arbeiten in Portugal und sind sehr zufrieden mit den wirtschaftlichen Ergebnissen und der Unterstützung, die ihnen zuteil wird."

EUROPAS HARAKIRI BEGINNT IN AFRIKA

„Warum wird dann aber im Sudan das Morden gestattet und in Rhodesien die Ordnung zerstört? Der wesentliche Unterschied zwischen dem Sudan und Rhodesien besteht darin, daß im Sudan Araber an die Macht kamen und in Rhodesien Europäer regieren. Der Kampf geht eben nicht ‚für den armen unterdrückten Neger', sondern ‚gegen den Europäer'.

Es ist die Fortsetzung des Kampfes, der gegen Deutschland 1939 begann, gegen Holland in Indonesien und Neuguinea, gegen Frankreich in Indochina und Algerien, gegen Belgien im Kongo und in Katanga, gegen England in Kenia, Uganda und Ghana, gegen Portugal in Goa und Angola geführt wurde. ‚Schlagt die Europäer, wo ihr sie trefft' ist die Parole der seit einem Vierteljahrhundert verbündeten Großmächte in Ost und West. Moskau und Washington werfen sich die Bälle zu, und genügend ‚nützliche Idioten' in den derzeitigen Regierungen in Europa selbst helfen gerne mit, das Spiel zu tarnen."

(„Deutsche Kommentare am Rio de la Plata", Nr. 109/1966 – Buenos Aires)

EIN VOM „SPIEGEL" LOSGELASSENES MÄRCHEN.

Am 18. Juli veröffentlichte „Der Spiegel" einen Artikel über Rumänien – mit dem Untertitel „Moldau – der Sonne zu". Der nichtkundige Leser wundert sich über die Spiegel-Redakteure, die überall anzutreffen sind und die alles wissen. Aber der kundige Leser braucht nicht lange zu lesen und entdeckt sogleich eine Fälschung. Laut Spiegel haben anläßlich des Besuches von Tschu-en-Lai in Rumänien chinesische Sänger am 22. Juni dieses Jahres in der Bukarester Oper auf rumänisch „Das ist meine Moldau" geschmettert – „Rumäniens revanchistisches Schlesier-Lied, gesungen gegen Rußland". Aber das Lied ist weder revanchistisch noch gegen Rußland gerichtet, es ist einfach ein Loblied auf die Errungenschaften des kommunistischen Regimes in Rumänien. Als ein Spiegel-Leser die Fälschung entdeckt hatte, schickte er einen Leserbrief an die Spiegel-Redaktion. Aber wegen „Platzmangels" wurde die Berichtigung nicht abgedruckt. Daher muß man wohl annehmen, daß die Spiegel-Journalisten keineswegs etwa auf eine falsche Information hereingefallen sind, sondern daß sie diese Sache absichtlich losgelassen haben. Warum sollten sie sich sonst weigern, die Berichtigung abzudrucken?

Für unsere Leser wollen wir das Lied „Das ist meine Moldau" nun rumänisch und deutsch bringen:

Asta e Moldava mea

Floricică din poene
Pe meleaguri moldovene
Peste văi, păduri şi creste
Sboară'n toată ţara veste
Sboară peste lung şi lat
Să le spun cum s-a schimbat
Şi'n oraş şi pe ogor
Viaţa moldovenilor.

Intr'o zi de sărbătoare
Mi-am prins în cosiţă o floare
Şi-am pornit sub zarea albastră
Ca să văd Moldova noastră.
Şi flăcăii mei din sat
Tare s'au mai minunat
Că le spun că pe sub brazi
Mergi cu barca la Bicaz.

E frumoasă şi bogată
Cum n'a fost ea niciodată
Oamenii şi hărnicia
Au sfârşit cu sărăcia.
Din Bucecea, la Oneşti,
Din Galaţi, la Savineşti
O cinesc slăvi parcă ar cânta
Asta e Moldovea mea.

Das ist meine Moldau

Blümchen auf den Feldern,
Auf moldauischen Gefilden;
Über Täler, Wälder und Gipfel
Fliege Nachricht ins ganze Land,
Fliege kreuz und quer
Um ihnen zu sagen wie verändert hat
Sich in Stadt und Land
das Leben der Moldauer.

An einem Feiertag habe
Ich mir eine Blume in den Zopf gesteckt
Und ging unter dem blauen Horizont
Um unsere Moldau zu betrachten.
Und meine Jungen aus dem Dorf
Haben sich sehr gewundert
Als ich sagte, daß man unter den Tannen
In den Bicaz fahren kann.

Sie ist schön und reich
Wie nie zuvor,
Menschen und Fleiß haben
Der Armut ein Ende gesetzt.
Von Bucecea bis Oneşti,
Von Galaţi bis Săvineşti
Wird sie gelobt als würden sie singen
Das ist meine Moldau.

(Für diejenigen, die sich die Platte kaufen wollen: Cântată de: Angela Moldoveanu, Orchestra: Nicu Stănescu şi Victor Preda. Monitor International Cooperation M. F. 416, Rumanian Song and Dance, Monitor Recording 156, New York)

Leider ist dies nicht die einzige Fälschung in dem Artikel. Die Spiegel-Leute arbeiten mit viel Phantasie und dabei kommt dann die Wahrheit zu kurz. Bis jetzt ist noch in keiner einzigen offiziellen Erklärung die Ostgrenze Rumäniens in Frage gestellt worden. Die Spiegel-Redakteure sollten erst einmal die Deklarationen und Kommuniqués lesen, die die kommunistischen Politiker Rumäniens unterschreiben und veröffentlicht haben und dann sollten sie uns zeigen, wo die rumänische Regierung auch nur ein einziges Mal Bessarabien verlangt hätte. Selbstverständlich hat das rumänische Volk sich mit dem Verlust Bessarabiens nicht abgefunden. Aber man darf doch das rumänische Volk nicht mit der jetzigen rumänischen Regierung verwechseln. Ceausescu dient doch nicht dem rumänischen Volk, sondern denen, die ihn eingesetzt haben.

Die Spiegel-Redakteure leben in ihrem Glashaus mit den Produkten ihrer Phantasie – anstatt Kontakt mit der Wirklichkeit zu halten. Sie unterstellen Ceausescu Gedanken, die er vermutlich nie gehabt hat. Hätte Rumänien diplomatische Beziehungen zur Bundesrepublik, dann müßte man den Spiegel wegen Beleidigung eines Staatsmannes anzeigen. Der Spiegel schrieb: „Im Dorfe Ipoteşti spendete Ceauşescu dem dort geborenen Dichter Mihail Eminescu einen Blumenstrauß." Und dann zitiert der Spiegel die anti-russische Doina, die jeder Rumäne kennt, und erweckt so den Eindruck als teile Ceausescu die Gefühle des Dichters und des Volkes. Welche Beleidigung! Die Gedichte Eminescus sind heute in Rumänien „gesäubert", die Doina und andere Gedichte findet man ebensowenig wie seine politischen Artikel. Eminescu hat aber auch „proletarische" Gedichte geschrieben, und die findet man heute in Rumänien überall. Hätte Ceausescu anti-russische Gefühle gehabt – wie der Spiegel das unterstellt – so brauchte er doch keinen Kranz oder Blumenstrauß niederzulegen, er brauchte nur die Gedichte und politischen Schriften Eminescus freizugeben. Dann, aber auch nur dann kann der Spiegel Ceausescu als Nationalisten hinstellen – bis dahin wird aber noch viel Wasser den Pruth hinunterfließen. Was der Spiegel sich erlaubt hat, ist vorsätzlicher Betrug.

M. O.

EXILBRIEFMARKEN „PRO BASARABIA"

Im Zusammenhang mit den Deportierungen und der Unterdrückung der Rumänen aus Bessarabien, hat das Komitee „Freies Rumänien"

in Madrid eine sehr eindrucksvolle, mehrfarbige philatelistische Serie herausgegeben.

Für die Beschaffung dieser Exilbriefmarken wenden Sie sich bitte an:

EDITURA CARPAŢII
Trajano Popesco
Calla Villanueva, 43–4°. D.
MADRID 1 (Espana)

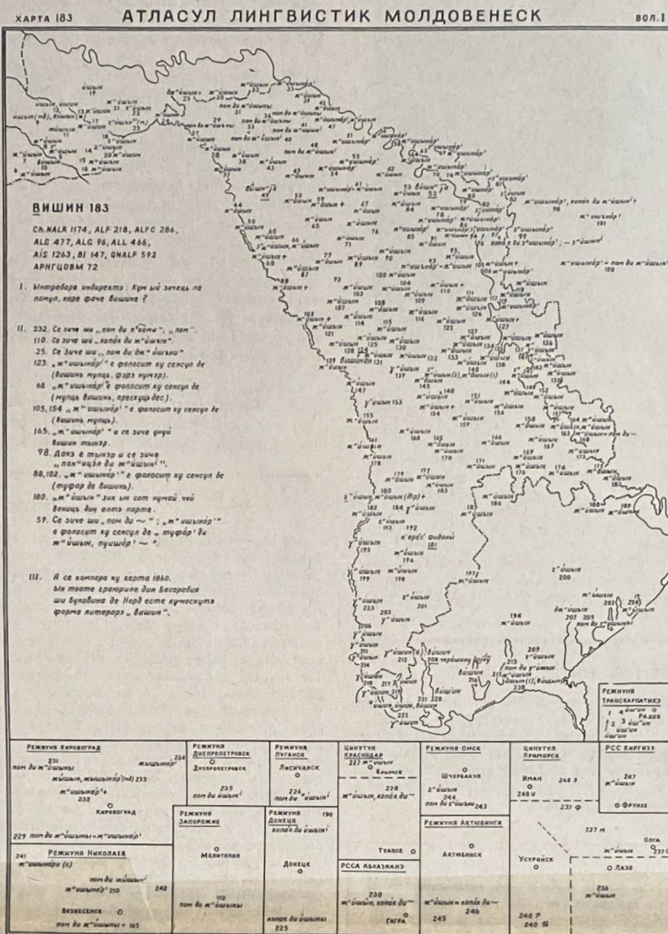
L'Europe des esclaves: linguistique et déportation

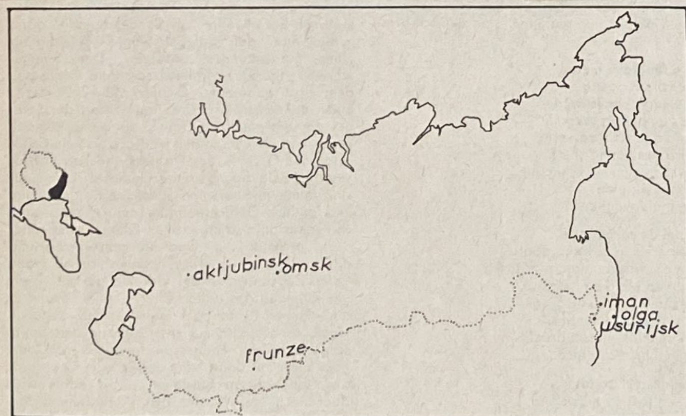
Voici plus de dix ans, je dénonçais l'imposture de la «langue moldave», étiquette inventée par la «science» soviétique — laquelle n'est qu'un énorme mensonge organisé à tous les échelons, indigne du noble but auquel nous avons dédié nos vies — et qui n'a d'autre objet que de cacher un acte de piraterie: l'annexion de la Bessarabie, terre à jamais roumaine. Aujord'hui, j'ai la satisfaction de constater que mon point de vue est partagé par des savants aussi illustres que les professeurs C. Tagliavini (Padoue) et B. E. Vidos (Nimègue). Récemment, continuant sur la même lancée, le dr. Klaus Heitmann a fait publier l'étude la plus complète que je connaisse sur ce sujet: **Rumänische Sprache und Literatur in Bessarabien und Transnistrien (Die sogenannte moldauische Sprache und Literatur)**, dans «Zeitschrift für romanische Philologie» vol. 81 (1965) pp. 102–156. Hélas, il ne suffit pas que nous ayons de notre côté le droit historique, la vérité philologique et des esprits courageux, prêts à les défendre tous les deux. Les imposteurs ne désarment pas; ils redoublent même d'impudence.

Dans la dernière livraison de la «Revue de linguistique romane» janvier-juin 1966, pp. 134–143, on peut lire un article intitulé: **Les tâches et les particularités de l'Atlas linguistique moldave régional.** L'auteur, Rubin Udler, fait d'abord sourde oreille à toutes les critiques qu'on a formulées sur la fantaisie politico-linguistique du «moldave» — c. à d. la langue roumaine écrite en lettres cyrilliques. Ensuite, il écrit calmement: «Les 240 localités à enquêter se trouvent dans la République socialiste soviétique de Moldavie, dans la République socialiste soviétique d'Ukraine (les régions Transcarpathes, Tchernovits, Odessa, Nikolaev, Kirovograd, Dniepropetrovsk, Zaporojyé, Donetsk et Lougansk), dans la République socialiste soviétique autonome d'Abkhazie, dans la R.S.F.S.R. (les régions Krasnodar, Primorsk et Omsk), dans la République socialiste soviétique de Kazaquie (la région Aktubinsk) et dans la République socialiste soviétique de Kirghizie».

Une personne non avertie pourrait se dire, après une lecture rapide, qu'il y a là un exposé «clair et objectif». Si de surcroît elle ignore l'alphabet slave le crime lui échappera; **car crime il y a.**

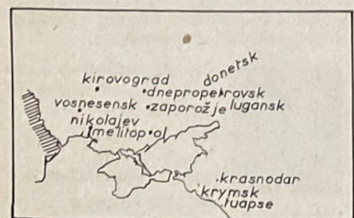
Sur la carte-témoin de l'atlas figurent, en bas de la page, outre le territoire entre le Prut et le Dniester, 16 cases qui contiennent le matériel non-cartographié. Voici la transcription que M. R. Udler était tenu présenter à ses lecteurs. (Ajoutons que dans les atlas dialectaux des domaines chinois, coréen, arabe, hindi ou swahéli

on enregistre les réponses en signes phonétiques et non pas dans les alphabets traditionels. Ces derniers ne prouvent évidemment rien quant à l'origine des langues qu'ils transcrivent. Pour ne prendre qu'un exemple: l'ourdou — langue indienne d'origine indo-européenne — emploie l'écriture arabe; il ne viendrait à l'esprit de personne de la mettre, pour cette raison dans le groupe sémitique. Si l'on avait utilisé pour le «moldave» les caractères latins la supercherie eût été impossible; même les profanes se seraient rendu compte qu'il s'agit du roumain tout pur.)

— Région de **Kirovograd**
5 points d'enquête
— Région de **Nikolaev**
4 points, Voznesensk
— Région de **Dniepropetrovsk**
1 point
— Région de **Lugansk**
1 point
— Région de **Zaporozje**
1 point, Melitopol
— Région de **Doneck**
2 points
— Région **Transcarpathique**
4 points Raxov
— Région de **Krasnodar**
2 points, Krymsk, Tuapse
— République d'**Abkhazie**
1 point, Garga
— Région d'**Omsk**
2 points, Ščerbakul
— Région d'Aktjubinsk
2 points
— Contrée de **Primorsk**
8 points, Iman, Olga, Usurijsk, Lazo.
— République S. S. **Kirghize**
1 point Frunze

Le manque total de probité a également empêche M. R. Udler d'indiquer sur une autre carte — à l'usage de ceux qui ignorent à la fois la géographie et l'histoire — l'emplacement des localités qu'il énumère si discrètement. J'ai fait ce travail et je ne m'attends pas à des remerciements. On y verra, sans commentaire, la tragédie entière des Roumains de Bessarabie, déportés non seulement dans la steppe au nord de la mer Noire et au Caucase, mais aussi en Asie centrale, au-delà de la Caspienne, près de la frontière mongole et aux limites de **l'oïkoumène,** face à la mer du Japon. Dans cette dernière région **(Primorsk)**, la population roumaine est si nombreuse que le dialictologue y a réalisé **huit** enquêtes.

Et voila comment, en reprenant une formule farfelue, on pourrait dire que **l'Europe des esclaves, de l'Elbe à Vladivostok** est déjà réalisée. Le mérite en revient — avouons-le — aux grands et nobles champions qui préfèrent s'attendrir sur le sort des Nègres plutôt que de frémir à la vision du trépas des gens de leur propre race . . .

E. LOZOVAN

Le Soleil
Sommaire du numéro 9

Editorial: Le Tiers-Parti PIERRE SIDOS - Une page de gloire française oubliée: la défense de Diégo-Suarez en 1942 ANDRE CANTELAUBE- Budapest 1956- 1966 JEAN GILLES MALLIARAKIS - Réponse à l'enquête sur le nationalisme JAQUES PLONCARD d'ASSAC- Documents sur l'Epuration": listes de victimes: propos de massacreurs — L'armé L'armée e argnentine au service de la nation THOMAS MOLNAR — Des americains aident les communistes en France: trois cas — Les filous de la construction GAUTHIER GALERNE — La réforme du réglement militaire JACQUES WAGNER — Une page d'échos confidentiels SOUS LES FEUX DU SOLEIL — La nouvelle rubrique LA VIE DU JOURNAL, etc... En vente partout et 68 Rue Vieille du Temple Paris 3, au prix de 1 franc.

EXPERTS CHINOIS . . .

Dans «Le Monde» nous lisons" «La République de Somalie et la République Populaire de Chine, viennent de signer un accord d'assistance technique aux termes duquel la Chine fournira des experts agricoles et industriels à la Somalie». Nous savons combien les experts chinois sont de bon techniciens, surtout en technique subversive . . .

«Le Monde» rapporte encore que: «M. Youssef El Sabai, secrétaire général de l'Organisation de la solidarité des peuples afro-asiatiques, a lancé un appel aux peuples d'Afrique et d'Asie, leur demandant d'appuyer le droit du peuple de la côte françaises des Somalies à l'indépendance et à son union avec la mère patrie, c'est-à-dire la République de Somalie» . . .

Entre l'arrivée prochaine des chinois, et le référendum prévu pour la Côte francaise de Somalie, nous voyons un étrange rapport.

(„La Presse" — Lisbonne)

DECOUVERTES
CAHIERS MENSUELS
Publiés sous la direction de **Jean HAUPT**
Rua Artilharia Um, 48–1.° — Dt.
Lisbonne
N-os 29–30–3e année
SOMMAIRE
Editorial: **L'Europe de M. Seguin**
Prof. J. M. da Silva Cunha: **Le Portugal d'Outre-Mer compte sur la jeunesse)** Lettre de Paris: **Les Pancartes de Djibouti;** Saint-Paulien: **Benguella-Express;** Pierre Hofstetter: **Lettres de Londres: Le Lénine de Downing Street;** Jacques Ploncard d'Assac: **La Bataille des idées;** Dieter Weisenberg: **De Bonn à Berlin: L'Armée émasculée;** Umberto Mazzotti: **Chroniques italiennes: La Question du Haut Adige;** Nouvelles du Portugal d'Outre-Mer: **Les Messagers de paix;** Découverte de la vérité; Echos et propos de „Découvertes."
— Dépot central pour la France:
LA LIBRAIRE FRANCAISE, 27, rue de l'Abbé Grégoire, Paris-6e.

UNE DOCTRINE INSUFFISANTE

Le Cardinal-Patriarche de Lisbonne, D. Manuel Gonçalves Cerejeira a déclaré devant l'Assemblée Générale du Clergé portugais: „L'agitation pue l'on constate dans le clergé, non seulement de Lisbonne, mais du monde entier, est en grande partie le fruit d'une doctrine insuffisante sur le sacerdoce et le fruit également du manque de structures dans l'Eglise, qui pourraient aider non seulement à définir une doctrine, mais encore appuyer les prêtres dans la réalisation du dialogue et de la communion."

Ce pin-up boy au sourire engageant s'apelle Rodion Malinovski. Il est général-ministre, décoré sur toute la largeur de son puissant thorax. Son sabre au clair symbolise „l'alliance pour la paix de la Russie nouvelle" . . . comme disait l'autre.

Nous le dédions aux „débs" en fleurs, militantes de gauche, pour qu'elles l'accrochent audessus de leur lit. Qu'elles en rèvent!

Des milliers de familles roumaines le maudissent qui l'ont vu arriver à la ête de sa soldatesque puante. Elles ne son pas prêtes d'oublier ses mâchoires revêtes de métal blanc, ses mains, ni tout ce qui a suivi son triomphe. . .

Die Standarte

Hat sich der Kommunismus in Rumänien gewandelt?

Wie Sie alle wissen, ist Rumänien in den letzten Jahren – was die Schlagzeilen in der Weltpresse anbetrifft – ziemlich in den Vordergrund gerückt. Rumänische Politiker, deren Namen für Millionen Rumänen der Inbegriff des Bösen sind, werden auf einmal als Retter eines Volkes hingestellt. Ihre Bilder gehen durch alle Zeitungen, politische Deklarationen werden veröffentlicht, Erklärungen werden abgegeben und findige Journalisten reisen nach Rumänien, um dann festzustellen, wie glücklich das rumänische Volk lebt. Dieser weltweite Betrug – das soll hier ausdrücklich betont werden – ging zunächst nur von den Interessenten aus und dann erst wurden die anderen davon angesteckt, zum Teil aufrichtige Leute, die sich entweder schämten, die Wahrheit zu schreiben oder die nicht gern rückständig sein wollten. Während die neue Klasse in Rumänien, das sind die jetzigen Machthaber, alles in Hülle und Fülle haben, herrscht, seitdem Gott Rumänien damit bestraft hat unter den Handlangern Moskaus zu leben, eine dauernde Hungersnot. Während man heute in den deutschen Kaufhäusern rumänische Delikatessen zu spottbilligen Preisen kaufen kann, muß in Rumänien mehr als die Hälfte der Bevölkerung hungern. Der Bauer, das heißt jetzt der Landarbeiter, muß für ein Pfund Weizen pro Tag arbeiten. Um ein Kilo Knochen kaufen zu können, stehen die Leute stundenlang Schlange und seit dem 1. September sind wieder Lebensmittelkarten für Brot eingeführt worden – freilich mit Ausnahme der großen Städte und Touristenzentren.

Kinder sieht man nur noch wenige in den Dörfern, in diesem Jahr sind 25 000 Kinder weniger eingeschult worden als im vorigen Jahr. Die Bauern haben durch die jahrelange schlechte Ernährung ihre Zähne und ihre Sehkraft verloren – und jetzt haben sie auch nichts mehr zu verkaufen oder einzutauschen, um sich Vitaminspritzen besorgen zu können.

Zur gleichen Zeit wurde beim Besuch von Minister Schmücker in Bukarest und auch zuvor schon, bei der Feier der sogenannten „Befreiung Rumäniens" in Bad Godesberg, ein solcher Überfluß an Essen und Trinken geboten, daß die meisten der Eingeladenen, die doch schon so manches gewohnt sind, behaupteten, so etwas hätten sie noch nicht miterlebt. Die Villa für die Besucher der rumänischen Regierung am Floreasca-See ist so prunkvoll, daß ein Journalist schrieb, der Sitz des Bundeskanzlers in Bonn – den unsere Sozialisten doch stets als zu teuer bezeichnen – sehe im Vergleich dazu wie eine Pförtner-Wohnung aus.

Die meisten Leute glauben aber an die Märchen, die von der Weltpresse über Rumänien verbreitet werden. Und dabei wäre es gar nicht so schwer, alle diese Lügen zu entlarven.

Während früher in Bezug auf die osteuropäischen Länder in der Weltpresse eine Verschwörung des Schweigens herrschte, sind diese Leute nun dazu übergegangen, einen groß-angelegten Betrug zu inszenieren. Alles, was in Rumänien passiert, wird so ausgelegt, als habe die jetzige rumänische Regierung nichts anderes im Sinn, als den Sowjets zu schaden und der Verbreitung des Kommunismus Hindernisse in den Weg zu legen. An Hand einiger Beispiele möchte ich Ihnen zeigen, was hier für ein Betrug getrieben wird, an dem auch die deutsche Presse beteiligt ist.

Um die Rede Ceausescus vom 7. Mai dieses Jahres ist viel Staub aufgewirbelt worden. In dieser Rede fand die Presse nur Angriffe gegen die Sowjet-Union sowie dafür, daß Rumänien nun eigene Wege gehen wolle. Und was ist an dem ganzen Rummel dran? Ceausescu sagte nichts anderes, als was seine Vorgänger auch schon gesagt haben und er sagte genau das, was wir schon hundertmal von Ulbricht, Gomulka und Breschnew gehört haben.

Ich vergleiche:

– April 1964: in einer Erklärung der Arbeiterpartei Rumäniens heißt es: „Wir sind für die Abschaffung jeglicher Militärblöcke ... für die Auflösung aller militärischen Stützpunkte auf fremdem Gebiet".

– 23. Juli 1965: auf dem 19. Parteitag sagte Ceausescu folgendes: „Rumänien erklärt sich für die Auflösung der Militärstützpunkte und den Abzug aller Truppen von den Territorien anderer Staaten."

– Und nun die Rede vom 7. Mai 1966: „Das Bestehen von Blöcken und die Entsendung von Truppen in andere Länder ist ein Anachronismus."

Vergleichen wir dazu die sowjetische Note vom 18. Mai als Antwort auf die deutsche Friedensnote vom 25. März dieses Jahres, so lesen wir in Punkt 2 und 3 über die Beseitigung von Militärstützpunkten auf fremden Territorien und über die Evakuierung ausländischer Truppen folgendes" „Wir fordern die Auflösung der Militärblöcke, einschließlich der NATO und der Organisation des Warschauer Paktes."

Beide sagen also genau dasselbe. Wieso Breschnew, hinter dem schließlich eine Atommacht steht, nicht ernst genommen wird, während der vollkommen uninteressante und unwichtige Ceausescu, wenn er dasselbe sagt, Held und Mittelpunkt aller Kommentare wird – das soll mir auch erst mal einer erklären.

Am 17. Juli dieses Jahres veröffentlichte der SPIEGEL einen Artikel über die Moldau, in dem er in bekannter Manier wieder einmal Wahrheit mit Lüge mischt. Der Spiegel berichtet, daß beim Besuch von Tschu-en-Lai in Rumänien, Anfang Juli dieses Jahres, chinesische Sänger ein rumänisches Lied gesungen hätten; das Lied hieß: „Das ist meine Moldau." Der Spiegel behauptet, dieses Lied sei revanchistisch und gegen Rußland gerichtet, und vergleicht es mit einem schlesischen Lied gegen die Sowjetunion. Wir Rumänen im Ausland haben uns über diese Nachricht gefreut. Leider dauerte diese Freude nicht sehr lange. Einer unserer Freunde sammelt rumänische Schallplatten und er hat uns dieses Lied vorgespielt. Nun stellte sich heraus, daß dieses Lied eine einzige plumpe Propaganda ist, ein Loblied auf die Errungenschaften der jetzigen rumänischen Regierung.

Ein entsprechender Leserbrief wurde an den Spiegel geschickt, aber „aus Platzmangel" nicht berücksichtigt. Kein Mensch wird von den Spiegel-Redakteuren verlangen, daß sie in rumänischer Geschichte gut Bescheid wissen, aber man wird doch wohl eine wahrheitsgemäße Berichterstattung verlangen können. Derartige plumpe Fälschungen sind nicht zu verzeihen.

Tagtäglich müssen wir uns anhören, der Kommunismus sei gar nicht so schlimm, er habe sich gewandelt, der Prozeß der Liberalisierung sei überall im Gange. Und um das zu beweisen, erzählt man uns die Geschichte von der Liberalisierung Rumäniens, von seiner Unabhängigkeit und angeblich eigenständigen Politik. Egal was dort geschieht, immer wird es von der westlichen Presse falsch und in diesem Sinne interpretiert. Das fing schon mit dem verstorbenen Gheorghiu-Dej an, den man auf einmal lobte, und mit dem jetzigen Parteichef Ceausescu treibt man es noch schlimmer. Nehmen Sie sich die Reden von Gheorghiu-Dej und Ceausescu vor und vergleichen Sie sie mit den Reden Ulbrichts, Gomulkas und meinetwegen auch mit denen Kruschtschows, und sie werden nicht einen einzigen Unterschied feststellen. Was der eine sagt, das sagen sie alle. Alle wollen die Verbreitung des Kommunismus, alle sagen, daß es zwei deutsche Staaten gibt, alle sagen, daß der deutsche Militarismus und Revanchismus eine Gefahr für den Weltfrieden ist. Keiner von diesen Leuten, die an der Spitze ihrer Regierungen stehen, ist von seinem eigenen Volk an diesen Platz gestellt worden, sie alle verdanken ihre Macht nur den russischen Truppen. Wer ist Gomulka, wer ist Ulbricht, wer ist Kadar und wer ist Ceausescu? Könnte einer von ihnen sich auch nur einen einzigen Tag länger an der Macht halten, wenn er nicht die sowjetische Macht im Rücken hätte?

Die Sowjets haben sich entschlossen, diesen Schwindel von der angeblichen Liberalisierung in die Welt zu setzen, weil ihnen das verschiedene Vorteile bringt, und zwar:

– 1. Die kommunistische Propaganda ist dadurch weitgehend entlastet, daß nun die westliche Presse behauptet, daß die kommunistische Partei Rumäniens nicht Handlanger der Sowjets ist sondern eine eigene nationale Politik betreibt.

– 2. Durch diese Propaganda von der Liberalisierung ist viel westliches Kapital nach Rumänien geströmt, denn man will ja einem Land helfen, daß sich gegen die Sowjets erhoben hat. Wer ist nun der Nutznießer dieses westlichen Kapitals? Wir werden nachher gleich sehen, wer es ist.

Nehmen wir an, Rumänien wollte tatsächlich eine Politik der Liberalisierung und der Unabhängigkeit von Moskau betreiben, und stellen wir uns die Frage, ob dies möglich ist. Diese Möglichkeit wäre nur dann gegeben, wenn folgende Voraussetzungen erfüllt wären:

1. Die jetzige rumänische Regierung müßte das rumänische Volk hinter sich haben. Aber Ceausescu ist ebenso wie seine Mitarbeiter gegen den Willen des rumänischen Volkes von Moskau eingesetzt worden. Durch diese Leute ist das rumänische Volk wie nie zuvor in seiner tragischen Geschichte ausgebeutet, geknechtet und gedemütigt worden. Ceausescu wird nur solange an der Macht bleiben, wie er von der Zentrale in Moskau gestützt wird. Verliert er diese Gnade, so verliert er auch seinen Kopf – wie es dem früheren rumänischen Kommunisten Patrascanu ergangen ist, als er versuchte, sich der sowjetischen Politik zu widersetzen. Ohne Rückhalt im Volk kann es auch keine rumänische Politik geben, ganz gleich, in welcher Richtung sie sich bewegt.

Wenn Ceausescu heute irgendeine Gedenkstätte in Rumänien besucht und dort einen Kranz niederlegt, so geschieht es nicht, weil er ein großer Nationalist ist, sondern weil das mit zu dem Trara gehört, mit dem vom Volk die Erfüllung der Jahrespläne verlangt wird und weil die Bilder sich in der Presse so gut machen – besonders in der ausländischen Presse. Sollte sich das rumänische Volk einmal erheben, so wird es sich nicht mit, sondern gegen Ceausescu erheben.

2. Die Mitarbeiter von Ceausescu sind entweder Fremde, d. h. Nicht-Rumänen oder Opportunisten, zum Teil vielleicht sogar Feinde der Regierung, die nur auf ihre Stunde warten. Auf diese Leute kann er sich also nicht verlassen. Schließlich beruht ja das ganze System auf dem Mißtrauen eines jeden gegen jeden. Jeder Schritt, der den Russen nicht genehm ist, wird sofort an die Zentralstelle mitgeteilt. Er kann also weder allein, noch auf seine Mitarbeiter gestützt, eine Haltung gegen Moskau einnehmen. Alle gegenteiligen Behauptungen sind entweder frommer Wunsch oder glatte Lüge.

3. Rumänien ist von allen Seiten von Ländern umgeben, in denen sowjetische Truppen stehen. Außerdem ist die russische Grenze nur einige Stunden von Bukarest entfernt. Offiziell sind die sowjetischen Truppen zwar abgezogen, aber Raketen- und Marine-Einheiten sind immer noch in den Karpaten und am Schwarzen Meer zu finden. Hinzu kommt noch ein ganzes Heer von russischen Spezialisten, die an allen möglichen Stellen, hauptsächlich aber in den Ministerien arbeiten. Die jetzigen Machthaber müßten, wenn sie sich von Moskau lossagen wollten, über Militäreinheiten verfügen können. Auch diese Voraussetzung fehlt. Die rumänische Armee steht unter fremdem Befehl (Warschauer Pakt), sie verfügt weder über starke und bewegliche Verbände noch hat sie eine nennenswerte Schlagkraft. Sie kann nur für Polizeiaktionen und als Verstärkung der Besatzungstruppen eingesetzt werden. Der jetzige Verbindungsmann zum Warschauer Pakt, der erste stellvertretende Ministerpräsident Bodnaras ist ein Deserteur der ehemaligen rumänischen Armee, und war früher als Spion für die Sowjetunion tätig. Es ist also ausgeschlossen, daß Ceausescu, selbst wenn er wollte, es wagen kann, zusammen mit diesem Mann Moskau die Stirn zu bieten.

4. Ein weiterer, sehr wichtiger Punkt für eine Politik der Unabhängigkeit wäre die Wirtschaft. Es ist eine Tatsache, daß in Rumänien viele Industrieanlagen gebaut worden sind. Aber dieser Aufbau hat einen Haken. Er ist von den Lieferungen aus der Sowjetunion abhängig, denn in Rumänien fehlen wichtige Rohstoffe. Folgende Zahlen geben Ihnen einen Blick auf diese Abhängigkeit. Laut Radio Moskau vom 20. 2. 1965 sind von der Sowjetunion in den Jahren 1961–1963 nicht weniger als 6,6 Millionen Tonnen Eisenerz an Rumänien geliefert worden, außerdem 3,4 Mill. Tonnen Koks und verkokbare Kohle, 3,4 Mill. Tonnen Walzgut und 156 000 Tonnen legierter Stahl. Diese Lieferungen waren in einem Abkommen vom 11. 11. 1960 vereinbart worden. Daß die Sowjetunion diese Verpflichtungen eingehalten hat, bedeutet doch wohl, daß beide Länder in bestem Einvernehmen stehen.

Ich will Sie nicht mit Zahlen langweilen, aber ich könnte Ihnen mit Zahlen beweisen, daß Rumänien in den letzten Jahren die Hälfte des verarbeiteten Eisenerzes von der Sowjetunion eingeführt hat, auch bei Koks und Walzgut waren es ein Drittel bis zu einer Hälfte. Jeder kann sich leicht vorstellen, was in Rumänien passiert, wenn die Sowjetunion diese Lieferungen plötzlich einstellt. Die rumänische Industrie steht und fällt mit den sowjetischen Lieferungen.

Auf der anderen Seite gehen 40% der rumänischen Maschinenproduktion nach der Sowjetunion. Die für diese Produktion benötigten Maschinen wiederum werden zu 25% aus der Sowjetunion eingeführt. Unter solchen Umständen ist es für Rumänien völlig unmöglich, gegenüber der Sowjetunion eine Politik der Unabhängigkeit zu betreiben. Ein Hebeldruck Moskaus – und über die Hälfte der rumänischen Industrie liegt lahm. Trotz dieser unbestreitbaren Tatsachen wird aber hartnäckig das Gerücht von der antisowjetischen Politik der Rumänen verbreitet. Wer sind nun die Dummen – diejenigen, die dieses Märchen erzählen oder diejenigen, die es glauben? Da nun sämtliche Voraussetzungen dazu fehlen, ist es für die jetzigen Machthaber in Rumänien völlig ausgeschlossen, Moskau die Stirn zu bieten. Wir haben gesehen, daß dies aus innenpolitischen, militärischen und wirtschaftlichen Gründen nicht möglich ist.

Was soll nun dieser ganze Betrug? Er hat neben der nicht zu unterschätzenden propagandistischen Wirkung folgende Vorteile gebracht:

1. Die deutsche Industrie – besonders die Gute-Hoffnungs-Hütte – hat in letzter Zeit große Verträge mit Rumänien abgeschlossen.

2. Das französische staatliche Unternehmen Renault baut in Rumänien eine Autofabrik und an diesem Projekt wollen sich auch das Volkswagenwerk und die Fiatwerke beteiligen.

3. Die Engländer liefern einen Atomreaktor – selbstverständlich nur für friedliche Zwecke – für mehr als 10 Millionen DM.

4. Ein deutsches Unternehmen will in Rumänien eine Kunstfaserfabrik bauen und es wird noch über viele kleinere Projekte verhandelt, das alles sind Werte, die in die Millionen gehen. Alle diese Projekte werden Rumänien keinen Schaden bringen, und da die rumänische Wirtschaft – wie wir gesehen haben – mit der sowjetischen eng verknüpft ist, wird das auch den Russen nicht schaden.

Rumänien exportiert nach der Sowjetunion Waren im Wert von 2,5 Milliarden Lei und importiert aus der Sowjetunion für 2,95 Milliarden Lei. Das angegebene Handelsvolumen ist aber nicht das tatsächliche, denn Rumänien liefert seine Produkte an Rußland zu Preisen, die unter den Weltmarktpreisen liegen, und es kauft von Rußland ein zu Preisen, die über den Weltmarktpreisen liegen.

Daß die Russen in Mitteldeutschland in derselben Weise vorgehen, haben wir ja vor einiger Zeit alle erfahren. Ich erinnere an den Genossen Apelt, der sich erschossen hat, weil er das nicht mitmachen wollte.

Wenn wir vorhin fragten, wer der Nutznießer der Propaganda von der Liberalisierung und Unabhängigkeit Rumäniens ist, so glaube ich, daß die Antwort nun klar und eindeutig vor uns liegt – es ist der große Bruder aus dem Osten.

Nachdem wir nun gesehen haben, wer der eigentliche Nutznießer der Liberalisierungspropaganda ist, wollen wir die Lage in Rumänien betrachten. Grundsätzlich müssen wir stets zwei Dinge unterscheiden, das rumänische Volk selbst und diejenigen, die es heute regieren und die sich anmaßen, im Namen dieses Volkes zu sprechen, in Wirklichkeit aber so gut wie nichts mit diesem Volk gemeinsam haben.

Das rumänische Volk ist durch seine 250 Jahre langen, traurigen Erfahrungen mit seinem russischen Nachbarn anti-russisch eingestellt. Es befinden sich ja nicht zum erstenmal russische Truppen auf rumänischem Boden – das erste Mal war es im Jahre 1711 – und in Bezug auf das Benehmen dieser Truppen hat sich bis heute nichts geändert. Auch unter den Zaren plünder-

(Fortsetzung auf Seite 8)

„Friedliche Koexistenz" bedeutet Selbstmord für den Westen.

Wir kämpfen für die Freiheit, nicht für die „Liberalisierung".

DIE BEVÖLKERUNG RUMÄNIENS

Nach den ersten Ergebnissen der Volkszählung vom 15. März 1966, hat Rumänien 19.105.056 Einwohner.

Von der Gesamtzahl der Landesbevölkerung wohnten 7.305.303 Personen oder 38,2% in den Städten und 11.799.753 Personen oder 61,8% auf dem Lande.

Die Hauptstadt BUKAREST zählt 1.511.388 Einwohner. Von den 183 Städten zählen 13 über 100 000 Einwohner und 37 über 30 000 Einwohner.

Was die Volkszugehörigkeit der 19.105.056 Einwohner anbetrifft, wurden registriert:

16.780.778 Rumänen, das sind 87,8%
1.602.604 Ungarn, das sind 8,4%
376.752 Deutsche, das sind 2,0%.

Andere Nationalitäten stellen insgesamt 1,8% der gesamten Bevölkerung dar.

Hat sich der Kommunismus in Rumänien gewandelt?

(Fortsetzung von Seite 7)

ten, vergewaltigten und mordeten sie genau so wie unter Stalin. Seit damals ist Rumänien nicht weniger als 12 mal von russischen Truppen besetzt worden, die letzte Besetzung vom 23. August 1944 war bisher die schlimmste und die längste. Außer ungeheuren Verlusten an Material dürfte diese Besetzung mindestens 1 600 000 Menschenleben gekostet haben.

Nachdem die Rumänen so viel verloren haben und noch weiter Opfer bringen müssen, und nachdem ungefähr 97 Prozent der Bevölkerung durch die Fremden ins Unglück gestürzt wurde, kann man nicht verlangen, daß sie sich jetzt für die Handlanger Rußlands erwärmen sollen. Und Rumänien hat niemanden, der ihm hilft. Der angebliche Freund aller unterdrückten Länder, die Vereinigten Staaten, denken gar nicht daran, den Boden der Geheimabkommen von Teheran, Jalta oder Potsdam zu verlassen, und es würde ihnen auch nicht passen, wenn an der Grenze der Sowjetunion Regierungen entstehen könnten, die den Sowjets feindlich gesinnt sind. Daher wurde weder in Polen, noch in Berlin oder Budapest interveniert. So gibt es auch für die Rumänen keine Möglichkeit, sich zu erheben.

Die jetzigen Machthaber in Rumänien können gar kein Interesse daran haben, sich von Moskau zu entfernen, denn ohne Moskau wären sie nichts, mit ihren Minister- oder Diplomatenposten wäre es aus, sie müßten wieder Schuster, Landarbeiter und Stallknechte werden, wie sie es vorher waren. Dafür aber, daß sie an der Macht bleiben, ist ganz gut vorgesorgt.

Jeder rumänische Bürger ist in drei verschiedenen Karteien erfaßt, einmal bei der örtlichen Polizei, außerdem bei den Gewerkschaften und ein drittes Mal beim Staatssicherheitsdienst. In Rumänien sind nicht weniger als 60 000 Personen für den Sicherheitsdienst tätig – davon sind

Von den Ost-West-Kontakten profitiert nur der Kommunismus.

90 Prozent Mitglieder der Kommunistischen Partei. Dieser gewaltige Apparat wird nur noch im Ulbricht-Staat übertroffen – dort gibt es 70 000 Beamte im Sicherheitsdienst, davon 96 Prozent Parteimitglieder – alle anderen europäischen Länder kommen mit sehr viel weniger Leuten aus, Polen z. B. mit 45 000, Ungarn und die Tschechei mit 35 000 und Bulgarien sogar mit nur 15 000.

Mit einer solchen Polizeimacht hinter sich können sich die Machthaber in Rumänien erlauben, pro forma eine Art Liberalisierung zu spielen, wer sich nicht an die Spielregeln dieses Spiels hält oder sonst irgendwie unvernünftig wird, den läßt man ganz rasch verschwinden, wie das seit Jahren üblich ist. Ceausescu wird schon wissen, wie er das macht, er war ja lange genug General beim Sicherheitsdienst und hat in diesen Dingen Erfahrung.

In den letzten Monaten war vielfach die Rede davon, die Bundesrepublik sollte diplomatische Beziehungen zu Rumänien aufnehmen. Außenminister Schröder und maßgebende Politiker der Freien Demokraten taten sich hierbei besonders hervor. Es scheint so, daß sehr viele Menschen in Deutschland diesen Schritt begrüßen würden. Seitdem Herr Bundesminister Schmücker in Bukarest war, ist es allerdings um diese Frage etwas still geworden.

Nun, was ist das eigentlich für eine Regierung, zu der man sich plötzlich hingezogen fühlt?

Die rumänische Regierung ist von der Besatzungsmacht eingesetzt. Wie Sie vielleicht wissen, suchte der inzwischen verstorbene sowjetische Staatsanwalt Wischinski am 6. März 1945 König Michael von Rumänien auf und verlangte von ihm, binnen 24 Stunden eine neue rumänische Regierung unter Vorsitz von Petru Groza in den Sattel zu heben. Die Liste mit den Namen der Regierungsmitglieder trug er in der Tasche. Sobald die neue Regierung da war, begannen Verhaftungen, Mord und Plünderungen. Bald bekam auch der König für seinen Verrat vom 23. August 1944 seinen Lohn: er mußte auf seinen Thron verzichten. Nach und nach wurden die Bauern enteignet und das allgemeine Elend fing an.

Zu der Zeit, als die russischen Truppen das Land überfluteten, gab es noch nicht einmal 1 000 Kommunisten in Rumänien, drei Jahre später standen schon alle bis in den letzten Winkel unter kommunistischer Kontrolle. Gesetze und Verordnungen wurden von der fremden Macht diktiert und Rumänien wurde eine Volksrepublik. Der Weg Rumäniens zur Volksrepublik war nicht anders als der Weg der sowjetischen Besatzungszone Deutschlands zur Deutschen Demokratischen Republik. Eine zahlenmäßig völlig unbedeutende Gruppe, die die Russen mitgebracht hatten, übernahm den gesamten Staatsapparat und hat ihn bis heute noch nicht aus den Händen gegeben. Der Handlanger Moskaus in Mitteldeutschland heißt noch immer Ulbricht, weil er lange genug am Leben blieb, der Handlanger Moskaus in Rumänien war zuerst Groza, dann Gheorghiu-Dej und heute Ceausescu.

Das Komische ist nun, daß es in der Bundesrepublik Leute gibt, die Verhandlungen und diplomatische Beziehungen mit Ulbricht ablehnen, für Verhandlungen und diplomatische Beziehungen mit den Handlangern in Rumänien aber Feuer und Flamme sind. Welches ist denn der Unterschied zwischen diesen Handlangern? Ich sehe da keinen Unterschied, ich sehe nur, was sie alle gemeinsam haben. Beide Regierungen verkaufen z. B. ihre Staatsbürger ins Ausland, gegen harte Devisen, versteht sich. Es ist noch gar nicht lange her, da verbreitete eine amerikanische Zeitschrift die Nachricht, Bonn habe Ulbricht für 200 Millionen DM über 2000 Gefangene abgekauft. Am 28. 10. 1965 meldete die Kölner Rundschau, ihr Vertreter habe sich an Bonn gewandt und angefragt, ob diese Meldung der Wahrheit entspräche, konnte aber von dem zuständigen Ministerium keine Antwort bekommen. Ein andermal hörte man, daß Bonn an das Ulbricht-Regime Geschenke macht, z. B. einige Tonnen Butter, um es ein bißchen humaner zu machen und auch mal einigen Bürgern aus Mitteldeutschland eine Reise nach dem Westen zu erlauben.

Auch Rumänien verkauft seine Bürger an das Ausland, und hier liegen sichere Informationen vor:

1. Die Bundesregierung hat an Rumänien mehrere komplette Krankenhäuser geliefert, damit die rumänische Regierung die Zusammenführung deutscher Familien gestattet.

2. Für die Ausreise von Deutschen aus Rumänien ist von der Bundesregierung ein Kopfgeld von 5000 DM gezahlt, beziehungsweise vorgestreckt worden.

3. Jüdische Organisationen haben für die Ausreise von Juden aus Rumänien 5 000 bis 20 000 DM pro Person gezahlt. Im vorigen Jahr soll der Bau einer amerikanischen Fabrik in Rumänien gescheitert sein, nur weil Amerika als Gegenleistung die Ausreise von 50 000 Juden verlangte, Rumänien jedoch nur 10 000 Personen die Ausreise gestatten wollte.

4. Armenische Organisationen haben ebenfalls mit der rumänischen Regierung Vereinbarungen getroffen, wonach gegen Zahlung einer bestimmten Summe Personen armenischer Abstammung die Auswanderung nach dem Libanon gestattet wurde.

5. Durch einen Rechtsanwalt in Stuttgart ist es einigen deutschen Familien privat gelungen, Familienangehörige in Rumänien freizukaufen, der Preis betrug ebenfalls zwischen 5 000 und 20 000 DM pro Person.

6. Im vorigen Jahr ging die Nachricht durch deutsche Zeitungen, daß es zwischen einem Bürger in München und der dortigen Finanzbehörde zu einem Rechtsstreit gekommen war. Der Betreffende hatte für seine Schwester und deren Kinder insgesamt 100 000 DM an Rumänien gezahlt, um sie nach Deutschland zu holen. Das Finanzamt wollte nun diese Summe nicht als Sonderausgabe anerkennen und sie versteuern.

7. Einzelne rumänische Flüchtlinge haben über eine Adresse in London ihre Angehörigen für Summen zwischen 5 000 und 20 000 DM aus Rumänien freigekauft.

Pfarrer Wurmbrand wurde für 7 000 $ von einer norwegischen Organisation in Norwegen freigekauft. Rumänische Flüchtlingsverbände haben gegen derartige Geschäfte mit Menschen protestiert, aber keine Handhabe gefunden, dagegen einzuschreiten. Nach dem heute gültigen Recht ist Sklavenhandel zwar strafbar, aber nur, wenn ein Mensch **in die** Sklaverei verkauft wird, der umgekehrte Weg, d. h. der Freikauf **aus der** Sklaverei ist gestattet.

So könnte man noch stundenlang Vergleiche ziehen zwischen dem Ulbricht-Staat und der Sozialistischen Republik Rumänien, wie sich dieser Staat jetzt nennt. Beide Länder schützen ihre Grenze mit Stacheldrahtverhau, Minen und bissigen Hunden, damit nur ja keiner aus dem Arbeiterparadies wegläuft. Die Deutschen, denen es gelingt, diese Grenze zu überwinden, sind wenigstens frei, wohin sollten aber die Rumänen fliehen? Rundherum gibt es nur ebenfalls Arbeiterparadiese.

Außenminister Schröder hat sich einmal folgendermaßen geäußert, und ich weiß nicht, ob Sie vielleicht seine Meinung teilen, er sagte: ob die Russen in Rumänien gewesen wären oder nicht, Rumänien hätte in jedem Falle als Staat existiert, aber ohne die Russen hätte es nie eine Deutsche Demokratische Republik gegeben. In Bezug auf die DDR hat der Außenminister zweifellos recht, ohne die Russen hätte es sie tatsächlich nicht gegeben, aber ohne die Russen hätte es ein unabhängiges und souveränes Rumänien gegeben, und nur mit einem solchen Rumänien wäre es sinnvoll, Beziehungen zu unterhalten.

Einem Teil des deutschen Volkes ist es verwehrt, seine Regierung selbst zu bestimmen, genauso wie es dem rumänischen Volk verwehrt ist. Wäre es nicht human und gerecht, das Selbstbestimmungsrecht nicht nur für das deutsche, sondern auch für das rumänische Volk zu fordern? Sollte man das rumänische Volk einfach ignorieren?

Nach unserer Auffassung sollte die Aufnahme diplomatischer Beziehungen zwischen zwei Staaten, diesen beiden Völkern dienen, nicht aber der Stärkung der Position derjenigen, die eines dieser Völker knechten.

Die Kreise, die dem Feind mit ihrem Geld helfen wollen, haben genug Möglichkeiten, dies zu tun. Auch ohne diplomatische Beziehungen sind viele Millionen Mark nach Rumänien geflossen. Die Lage des rumänischen Volkes hat sich freilich dadurch nicht im geringsten gebessert.

Auf Kosten des deutschen Steuerzahlers laufen hier rumänische Professoren – richtiger gesagt Pseudo-Professoren–, Musiker, Dichter und andere Leute herum und treiben indirekt kommunistische Propaganda. Sie werden eingeladen von Inter Nationes, vom Deutschen Akademischen Austauschdienst und von der Südosteuropa-Gesellschaft. Die rumänische Handelsmission in Frankfurt kann sich hier frei bewegen, sie verteilt Propaganda-Material und gibt großartige Staatsempfänge, die in gar keinem Verhältnis zu ihrer Arbeit stehen, während die deutsche Handelsmission in Bukarest von der rumänischen Regierung völlig ignoriert wird.

Als Rumäne habe ich versucht, Ihnen unser Problem so darzustellen wie es ist. Wir verlangen für das rumänische Volk nicht, daß seinetwegen ein Krieg entfesselt wird, aber wir verlangen die Anwendung der Grundsätze der Charta der Vereinten Nationen, die ausdrücklich jede Einmischung in die inneren Angelegenheiten anderer Länder untersagt und jedem Volk das Selbstbestimmungsrecht gewährt, damit es sein Schicksal nach eigenem Willen gestalten kann. Würde man sich ernsthaft für diese Rechte einsetzen, dann wäre Rumänien bald frei.

Ich bin fest davon überzeugt, daß auch diese dunklen Tage in der Geschichte Rumäniens, die mit dem Einfall der sowjetischen Truppen begannen, einmal ein Ende haben werden, denn alles geht einmal vorüber.

So möchte ich mit einem rumänischen Sprichwort schließen, das lautet:

„Das Wasser fließt, die Steine bleiben."

Mircea OPREANU

Gefahr von rechts, oder Gefahr für die Umerziehung?

Wenn nach den Landtagswahlen in Hessen und in Bayern, alle rotgefärbten Abendzeitungen, die Rundfunkkommentatoren, die Fernsehtyranen und andere Blechtrommler, die seit 20 Jahren bemüht sind, das deutsche Volk moralisch zu entwaffnen, nicht mehr aufhören von einer Gefahr von rechts zu sprechen und die „ewig Gestrigen" anzukreiden, bedeutet das eben, daß die ganze Umerziehung der Meinungsmacher kräftig zu wackeln beginnt. Und weil diese Meinungsmacher, über deren Herkunft und Ziele wir sehr gut Bescheid wissen, auch unsere Gegner sind, die Gegner der vom Bolschewismus unterjochten Völker, freut uns ihre Deroute gewaltig.

Außerdem stehen uns die „ewig Gestrigen", die gar keine Gestrigen sind, näher als diejenigen, die sich geehrt fühlten, am 23. August 1966, in der Godesberger Redoute mit rumänischen Kommunisten Sekt zu trinken. **Der 23. August ist nicht nur der finsterste Tag der rumänischen Geschichte, sondern der Tag, der im Jahre 1944 eine größere Katastrophe für die deutschen Soldaten herbeiführte, als die Katastrophe von Stalingrad.**

Das muß einmal gesagt werden!

Ganz deutlich aber müssen wir sagen, daß keiner von uns gewissen außenpolitischen Formulierungen und Vorstellungen der NPD zustimmen kann. In ihren strategischen Zielen, wollen die Kommunisten Herren über ganz Deutschland werden und werden niemals ihre Zustimmung zur deutschen Wiedervereinigung geben, wenn diese Wiedervereinigung nicht ihre vollständige Kontrolle garantiert. Über die „neutralistischen" Thesen wollen wir überhaupt nicht mehr sprechen... Diese Vorbehalte ändern aber nichts an der Tatsache, daß wir für den Kampf der nationalbewußten Deutschen Verständnis und Sympathie haben. Und wir nehmen mit größter Befriedigung zur Kenntnis, daß der Aufstieg der NPD auch von manchen deutschsprachigen Zeitungen anders betrachtet und erklärt wird, als dies die Vertreter des sogenannten Weltgewissens tun.

Unter der Überschrift „Stichwort: Neonazi", schrieb das „Salzburger Volksblatt" (Nr. 259/66) u. a., folgendes:

„Es gibt in unserer Zeit auf allen Gebieten Maßnahmen, Forderungen und Erklärungen, die genau das Gegenteil von dem erreichen, was angestrebt wird. Es gibt keinen Druck, der nicht Gegendruck erzeugt. Dies sogar im fast entmannten Deutschland.

Was glaubt man wohl, bringt der NPD den Zulauf? Die Güte ihres Programmes, die Qualität ihrer führenden Männer? Wer diese Posten einsetzt, macht eine Milchmädchenrechnung. Es ist ein gutes Wort, das einer der führenden Männer dieser Partei sprach: **Wir sind keine Fortsetzung des Alten, wir sind der Anfang von etwas Neuem.** Das nennt nun die Welt erschreckend primitiv Neonazismus. Man macht es sich zu einfach.

Das ja meist anonyme Bekenntnis zu dieser neuen Partei hat einen höchst einfachen Grund: Man ist mit der Arbeit der anderen Partei nicht zufrieden. Das Recht solcher Kritik steht jedem zu. Zumal in einem Staat, der seinen Bürgern Meinungsfreiheit zugesteht.

In den Spitzengremien der drei Parteien ist man entsetzt. Daß so etwas nach zwei Jahrzehnten Umerziehung möglich ist! Die erste Maßnahme: Man gibt den Wählern dieser Partei das lebensgefährliche Prädikat Neonazi! Das ist primitiv! Aber ebenso wirkungsvoll wie ein Schuß aus dem Hinterhalt. Die Weltöffentlichkeit wird die Täter gewiß nicht nur freisprechen, sondern mit hohem Lob auszeichnen.

Man kann überzegt sein, daß die derzeit führenden Männer im freien Deutschland von der Güte und Weitsicht ihrer Absichten überzeugt sind. Aber sie haben in ihre Überlegungen etwas nicht eingebaut, was sie nicht haben, oder dessen sie sich entledigt haben: **Nationalbewußtsein. Und daß es nun deutsche Menschen gibt, denen zwanzig Jahre nach dem Zusammenbruch das Ubermaß an Selbsterniedrigung, an Liebedienerei, an erkauften Sympathien unerträglich geworden ist, das ist wahrhaft ‚erschreckend'.** Zwanzig Jahre mühevoller, kostspieliger Umerziehung scheinen gefährdet. Die Pädagogen werden sich nun zu einer Konferenz zurückziehen und Maßnahmen setzen. Sie werden nicht nach den eigenen Fehlern suchen, sondern nur in das primitive Geheul der weltweiten Deutschfeindlichkeit miteinstimmen: Gefahr vor den Schultoren der Umerziehung! Neonazis ante portas!

Es ist im Grunde genommen einerlei, welchen Namen sich in Deutschland eine nationalbewußte Partei gibt. Wer immer sich zu ihr bekennt, wird ein Neonazi sein. Und weil das so ist, braucht eine solche Partei keine Geldgeber. Ihre besten Propagandisten sind jene, die sie verdammen."

Berichte in deutscher Sprache auch auf Seite 5

Die Genossen Direktoren wollen sich rasch bereichern

Das Hauptorgan der rumänischen Kommunisten, „Scinteia" vom 14. Nov. 1966, berichtet kurz über den großen Bestechungsskandal in den Kugellagerwerken „Rulmentul" in Kronstadt:

„Wegen Untergrabung der Volkswirtschaft, des Besitzes und des Transfers von Fremdwährungen und Spekulationen wurde der ehemalige technische Direktor der Kugellagerwerke „Rulmentul" in Kronstadt, Alexandru TOLPEGHIN, zu 15 Jahren Zuchthaus verurteilt. Als sein Hauptkomplize erhielt der Amtsleiter in „Maşinimport", Radu POPESCU-SPIRTARU, 8 Jahre Zuchthaus. Verantwortlich für die „der Volkswirtschaft verursachten Schäden" sind auch der ehemalige stellvertretende Generaldirektor I. PETROIANU, I. NIŢU von Maşinimport" und Ing. I. MINCU von „Rulmentul". In die Obliegenheiten TOLPEGHINs fiel die Beschaffung der für die Entwicklung des Werkes benötigten Maschinen und Ausrüstungen, die zum Teil aus dem Import erfolgte. TOLPEGHIN führte Verhandlungen mit den Firmen ohne Einverständnis der zuständigen Organe und sicherte sich durch unredliche Transaktionen und Bestechung große persönliche Einnahmen. Lieferungen, die nicht den kontraktlichen Vereinbarungen entsprachen, unvollständig ausgeführt wurden, oder von schlechter Qualität waren, wurden nicht beanstandet. Die von TOLPEGHIN mit den ausländischen Firmen geschlossenen Verträge wurden mit einer verdammenswerten Leichtfertigkeit von POPESCU-SPIRTARU und I. PETROIANU genehmigt. Der erstere wurde schließlich zum Komplizen TOLPEGHINs."

Dazu müssen wir sagen, das **Genosse Tolpeghin ein richtiger Russe ist,** der auch in der Ära „der nationalen Unabhängigkeit" – wie es „Der Spiegel" zu betonen beliebt – eine Schlüsselstellung in der rumänischen Wirtschaft bekleidete.

Radu **Popescu-Spirtaru** aber ist kein Unbekannter für manche Geschäftemacher aus der Bundesrepublik und andere Rumänienreisende, da er die Hauptfigur beim Abschluß einer Anzahl von Verträgen war.